

‘Ο Τριαντάφυλλος με τήν σύζυγό του Φωτεινή
το 1906 στόν Πόντο

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
24+

ΣΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΗΝ ΙΕΡΗ
ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Είς τάς σελίδας τοῦ μετά χεῖρας ἐκτυπωθέντος βιβλίου, δημοσιεύονται ἐν φωτοτυπία τεσσαράκοντα καὶ πλέον Ποντιακό δημώδη ἄσματα καταγεγραμμένα διὰ τῆς παρασημαντικῆς τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς ὑπὸ τοῦ πρωτοφάλτου τῆς μητροπόλεως Τραπεζοῦντος Τριανταφύλλου Γεωργιαδού καὶ "Ἄρχοντος Πρωτοφάλτου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ" Εκκλησίας.

Άκριμη προσετέθη πίναξ ὅλων τῶν ἀσμάτων τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὸ αὐτόγραφον τοῦ "Ἄρχοντος Πρωτοφάλτου τεῦχος" "Ἐθνική Μουσα" ὡς καὶ σχόλια, σκέψεις καὶ κρίσεις τῶν ἐκδοτῶν περὶ τῶν ποντιακῶν δημωδῶν ἀσμάτων.

Ίδιαιτέρως ἀναγράφομεν ὅτι πρό τῆς βιογραφίας τοῦ Τριανταφύλλου Γεωργιαδού καὶ εὔθυς εἰς τάς ἀμέσως ἀκολουθούσας σελίδας δημοσιεύεται οὐσιαστικός καὶ ἐμπεριστατωμένος Πρόλογος τοῦ κ. "Οδυσσέως Λαμψίδου, κορυφαίου μεταξύ τῶν Ποντίων πνευματικοῦ ἀνδρός καὶ γνωστοῦ ἐρευνητοῦ τῆς ἴστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ μεσαιωνικοῦ" Ελληνισμοῦ.

Τόν εὔχαριστοῦμεν θερμῶς, διότι ἐδέχθηνά προλογίση τὴν μετά χεῖρας ἔκδοσιν. Ο Πρόλογος θά ἀποτελέσῃ μίαν ἀκριμη συμβολὴν αὐτοῦ, ἔστω καὶ μικράν, εἰς τὴν ἐρευναν τῆς ἴστορίας τοῦ Ελληνικοῦ Πόντου.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1. Άπος τῶν μέσων περίπου τοῦ 19ου αἰώνος οἱ Χριστιανοὶ τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἴδιαιτέρως οἱ "Ελληνες τῆς Ποντιακῆς περιοχῆς ἀρχίζουν νά ἀναπνέουν ἀνετώτερον καὶ νά κινοῦνται καλύτερον καὶ μέ περισσοτέραν πρωτοβουλίαν καὶ ἐλευθερίαν. (Βλ. τήν ίστορίαν τῆς περιόδου ταύτης ἐν Οδ. Λαμψίδου. Οἱ "Ελληνες τοῦ Πόντου ὑπό τούς Τούρκους (1461-1922). Α' Πολιτική ίστορία, Αθῆναι 1957).

Άπό τοῦ Οκτωβρίου 1839, ὅτε τό σουλτανικόν Χάτι Σερίφ, τό ὄνομασθέν Τανζιμάτ, ἐδημοσιεύθη, οἱ ραγιάδες ἔχαιρον, οἱ δέ φιλελεύθεροι προέλεγον ἡμέρας εὔτυχίας καὶ ἐλευθερίας διά τούς Χριστιανούς καὶ μάλιστα διά τούς μή Τουρκικούς πληθυσμούς. Αἱ προσδοκίαι δέν ἐπραγματοποιήθησαν. Τήν δην Φεβρουαρίου τοῦ 1856, μετά τόν Κριμαϊκόν πόλεμον, ὁ σουλτάνος ἐκδίδει τό Χάτι Χουμαγιούν, διά τοῦ ὅποίου ἀπεδίδοντο ἐλευθερίαι καὶ δικαιώματα εἰς τούς Χριστιανούς τῆς Τουρκίας. Εἴκοσι ἔτη μετά ταῦτα ὁ σουλτάνος Ἀβδούλ Χαμίτ παραχωρεῖ σύνταγμα, ἀνασταλέν ὅμως εύθυνος μετά τήν δημοσίευσήν του.

"Ἐν τούτοις τά μέτρα καὶ αἱ μεταρρυθμίσεις, ἔστω καὶ ἐάν δέν ἐπραγματοποιοῦντο ἄπασαι, ἔχορήγουν ὅμως ἀρκετά εἰς τόν πληθυσμόν τοῦ Πόντου, μεταξύ δέ ἄλλων ἔχορήγουν εἰς αὐτόν τό αὐτόνομον καὶ αὐτεξούσιον τῆς διοικήσεως τῶν σχολείων καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, τήν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας καὶ τήν -ἔστω καὶ τύποις- ἰσονομίαν καὶ ἴσοτητα μεταξύ ὅλων τῶν ὑπηκόων τοῦ Τουρκικοῦ κράτους. Πάντα ταῦτα καὶ ἴδιᾳ αἱ προσπάθειαι καὶ ὁ ζῆλος τῶν ἐν τῷ Πόντῳ Τούρκων Γενικῶν Διοικητῶν διά τήν ἐφαρμογήν τῶν νόμων ὑπῆρξαν παρὰ τά ἀντίξοα γεγονότα πρόξενοι σχετικῆς εὐημερίας καὶ ἀκμῆς τοῦ ἐκεῖ "Ελληνισμοῦ".

Οἱ "Ελληνες τοῦ Πόντου, ἴδιᾳ ἀπό τοῦ 1839-40, διῆγον ἐν σχετικῇ γαλήνῃ καὶ εὐημερίᾳ μετά τῶν Μωαμεθανῶν, μετά τῶν

όποίων συνέζων ἐν σχετικῇ ἀρμονίᾳ καὶ ἀμφότεροι προσεπά-
θουν νά βελτιώσουν διά παντός μέσου τήν κατάστοσιν καὶ αὐ-
τῶν τῶν ἴδεων καὶ τοῦ συνόλου.³ Ακόμη καὶ αἱ ἀκρότητες τοῦ
κέντρου, μετά τήν ἐμφάνισιν τοῦ Νεοτουρκικοῦ κομιτάτου καὶ
τήν ἐπιβολήν τῆς πολιτικῆς του διά τοῦ συντάγματος τοῦ 1908,
ἔφθανον πολὺ ἡμβλυμέναι εἰς τὸν Πόντον καὶ δέν ἐπηρέαζον
σημαντικῶς τὰς προσπαθείας τῶν ἔκεῖ⁴ Ελλήνων διά τήν οἰκο-
νομικήν κοινωνικήν καὶ πολιτιστικήν των ἀνάπτυξιν.⁵ Απόδει-
ξις περίτρανος τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς εύρωστίας τοῦ Πον-
τιακοῦ⁶ Ελληνισμοῦ εἶναι ἡ οἰκοδόμησις σχολικῶν κτηρίων, ἡ
ἀνέγερσις ἐκκλησιῶν, ἡ σύστασις ποικίλων σκοπῶν συλλόγων,
καὶ ἡ δημιουργία πνευματικῆς ζωῆς, καθ' ὅλην τήν χρονικήν
ταύτην περίοδον.

2. Κατά τό τελευταῖον τμῆμα τῆς χρονικῆς ταύτης περιόδου τό 1894, ὁ Τριαντάφυλλος Γεωργιάδης ἔρχεται εἰς τὸν Πόντον. Ήδη παραμείνη ἔκεῖ⁷ οὗ δημιουργήσῃ οἰκογένειαν· θά διαδειχθῇ⁸ ἔξοχος δημιουργός μουσικῆς κινήσεως – ἐκκλησιαστικῆς καὶ κο-
σμικῆς – καὶ θά συγγράψῃ τό ἔργον, ἐκ τοῦ ὄποίου τμήματα δη-
μοσιεύονται εἰς τό μετά χεῖρας βιβλίον.⁹ Οτε πλέον ἔχει οὐ-
τος κατακτήσει τήν ὥριμότητα, εἰς τήν πρωτεύουσαν τοῦ Πόν-
του, τήν Τραπεζοῦντα, ὑπάρχουν ὅχι ὀλίγοι¹⁰ ἔργαται τοῦ πνεύ-
ματος, ὡς καὶ ἔκεινος ὁ Ἱδιος, καὶ ἴδια ὑπάρχει¹¹ ἐπει τοῦ μη-
τροπολιτικοῦ θρόνου ὁ περισπούδαστος καὶ ἐνθουσιώδης Χρύ-
σανθος Φιλιππίδης, ὁ καὶ τελευταῖος μητροπολίτης Τραπεζοῦν-
τος. Ήδη εἶναι λοιπόν ὁ Τριαντάφυλλος Γεωργιάδης πρωτοφάλ-
της εἰς τόν μητροπολιτικόν ναόν τῆς Τραπεζοῦντος καὶ ἔκει¹²
θά δημιουργήσῃ μαθητάς καὶ μουσικήν σχολήν. Ήδη ἀπασχοληθῇ¹³
ὅχι μόνον εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν μουσικήν καὶ ὑμνωδίαν, ἀλ-
λα¹⁴ θά διεδάξῃ καὶ μουσικήν καὶ ὡδικήν καὶ θά συγκροτήσῃ χο-
ρωδίαν διά τά δημώδη καὶ ἄλλα ἄσματα τοῦ¹⁵ Ελληνισμοῦ.¹⁶ Ερ-
γασίαι του ἐπει τῶν δημωδῶν ἄσμάτων τῶν¹⁷ Ελλήνων καὶ μάλιστα
τῶν¹⁸ Ελλήνων τοῦ Πόντου θά δημοσιευθοῦν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τό γνω-
στόν καὶ περιώνυμον τότε μουσικόν περιοδικόν "Φόρμιγξ" καὶ
"Μουσική" τοῦ Γ. Παχτίκου. Τήν συγκέντρωσιν ὅμως ὅλων τῶν
περί τῶν ἄσμάτων τούτων ἔργασιῶν του θά ἀποτελέσῃ τό αὐτό-
γραφον χειρόγραφόν του, τό¹⁹ ὑπ' αὐτοῦ ἀποκληθέν²⁰ "Εθνική Μο-
σα", ἐν τῷ ὄποιψ θά περιληφθοῦν δημώδη καὶ ἄλλα ἄσματα, κα-
ταγεγραμμένα διει τῆς βιζαντινῆς παρασημαντικῆς.

3. Η ἀπασχόλησις τοῦ Τριανταφύλλου Γεωργιάδησου μέ τά δημώδη ἄσματα καὶ ἵδια μέ τήν μουσικήν καταγραφήν τούτων, ὑπῆρξε καὶ αὕτη καρπός τῆς ὅλης περί τῆς Ποντιακῆς διαλέκτου καὶ Ποντιακῆς λαογραφίας σπουδῆς καὶ ἐρεύνης.

Ολίγον μετά τήν ἔδρυσιν τοῦ ἐλευθέρου Ελληνικοῦ Βασιλείου περί τό 1832 ὁ πολύς Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ οἰκονόμων ἐπιμόνως ἐνδιαφέρεται διὰ τήν συγκέντρωσιν ὑστερητικοῦ ἐκ τοῦ Πόντου ὑλικοῦ.

Ἐτη τιναὶ μετά ταῦτα, τό 1849, ὁ Πόντιος Κ. Ξανθόπουλος δημοσιεύει ἄσματα διαλεκτικά τῆς Τραπεζούντος καὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς. Πολύ περισσότερον συμβάλλει εἰς τήν παρουσίασιν διαλεκτικῶν ἄσμάτων τοῦ Πόντου ἡ δημοσίευσις ὑπό Π. Τριανταφύλλου τοῦ θεατρικοῦ ἔργου "Οἱ Φυγάδες", τό 1870, καὶ ὑπό Σ. Ιωαννίδου τοῦ ἔργου αὐτοῦ "Ιστορία καὶ Στατιστική Τραπεζούντος", κατά τό αὐτό ἔτος. Εἰς ἀμφότερα τά βιβλία ταῦτα δημοσιεύονται πολλά δημώδη ἄσματα τοῦ Πόντου, Συστηματικῶτερον ὅμως συνέλεξε καὶ ἐσχολίασε τά ἄσματα ὁ Πόντιος γλωσσολόγος καὶ ὅριστος φιλόλογος Ε. Κούσης. Τούτου σειρά ὁλόκληρος τευχῶν περιλαμβανόντων γλωσσικόν διαλεκτικόν ὑλικόν καὶ μέγαν ἀριθμόν Ποντιακῶν δημωδῶν ἄσμάτων ἔχει εἰς τήν κατοχήν αὐτῆς ἡ ἐν Αθήναις Ἐπιτροπή Ποντιακῶν Μελετῶν. Τήν ἐποχήν, κατά τήν ὥποιαν ὁ Ε. Κούσης συγγράψει τά πολυάριθμα αὐτοῦ τεύχη, τότε ἀκριβῶς καὶ ὁ Τριανταφύλλος Γεωργιάδης ἀσχολεῖται ἐπιμόνως μέ τήν καταγραφήν τῆς μουσικῆς τῶν Ποντιακῶν δημωδῶν ἄσμάτων. Τιναὶ ὡς ᾧδη ἐλέχθη, ἐδημοσίευσεν εἰς περιοδικά, τά πλεῖστα παρέμειναν ἀνέκδοτα καὶ ἀπετέλεσαν αὐτόγραφον τεῦχος.

4. Η μουσική καταγραφή καὶ ἡ παρουσίασις τῆς μουσικῆς τῶν Ποντιακῶν δημοτικῶν ἄσμάτων μέχρι τοῦδε ἐγένετο, εἴτε διά τῆς καταγραφῆς αὐτῶν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ εἴτε ἐν τῇ Βυζαντινῇ μουσικῇ. Τοιουτοτρόπως ὁ Δ. Κουτσογιαννόπουλος ἐδημοσίευσε Ποντιακά ἄσματα μέ εὐρωπαϊκήν μουσικήν τό 1927 εἰς τό ἔργον αὐτοῦ "Η λύρα τοῦ Πόντου", τό 1939 εἰς τό ἔργον "Η τελετή τοῦ γάμου παρά Ποντίοις", εἰς τό "Ἀρχεῖον Πόντου" 1 (1928) 180–184, 2 (1929) 187–208, 28 (1966) 72–123 ὡς καὶ εἰς τό ὑπ' αὐτῷ ἐκδιδόμενον περιοδικόν "Οἱ Φί-

λοι, της Ποντιακῆς Μουσικῆς" ἐκδοθέν κατά τα ἔτη 1948-1952.

Ἐπίσης ὁ Γεώργιπεης Μαρία Παῦλος Παπαδόπουλος ἐδημοσίευσε εἰς τὸ Ἀρχεῖον Πόντου 18 (1953) 97 - 128 Ποντιακὰ δημοτικὰ ἄσματα ἐνηρμονισμένα εἰς τὴν εὐρωπαϊκήν μουσικήν. Τέλος ὁ Σ. Περιστέρης ἐδημοσίευσε τὸ ἄσμα "Ἀκρίτας ὅντας ἔλαμνεν..." εἰς Ἐπετηρίδα Λαογραφικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 7 (1952) 148 - 158 (βλ. κρίσιν ὑπό Δ. Κουτσογιαννοπούλου ἐν Ἀρχείῳ Πόντου 21 (1957) 241 - 245) καὶ μετά ταῦτα συνειργάσθη διὰ τὴν μουσικήν παρουσίασιν Ποντιακῶν ἀσμάτων (ἔξ τον ἀριθμόν) εἰς τὸ ὑπό τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἐκδόθεν ἔργον "Ἐλληνικά Δημοτικά Τραγούδια", τόμος 30ός (μουσική ἐκλογή) ὑπό Γ.Κ. Σπυριδάκη καὶ Σ. Περιστέρη, Ἀθῆναι 1968 (βλ. κρίσιν ὑπό Σ. Λιανίδη ἐν Ἀρχείῳ Πόντου 30 (1970) 433 - 435).

Ἐξ ἄλλου τὴν Βυζαντινήν παρασημαντικήν προετέμησε διὰ τὴν καταγραφήν τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων τοῦ Πόντου καὶ ὁ Σ. "Ἀκογλους". Οὗτος εἰς τὸ ἔργον του "Λαογραφικά Κοτυώρων" 1939, σ. 501 - 514, παρουσιάζει περὶ τὰ εἶκοσι Ποντιακὰ ἄσματα (ἔξ αὐτῶν δύο ἀνήκουν εἰς τὸν Τριαντάφυλλον Γεωργιάδην) ὡς καὶ ἄλλα εἰς τὸ περιοδικόν "Χρονικά τοῦ Πόντου" εἰς ὅλα τὰ τεύχη αὐτοῦ πλήν τοῦ 3ου. Ἀσφαλῶς δέν εἶναι μόνον οὗτοι οἱ ἀσχοληθέντες μὲν τὴν μουσικήν τῶν Ποντιακῶν ἀσμάτων. Παλαιότερον εἶχε δημοσιεύσει Ποντιακά ἄσματα καὶ ὁ Γ. Παχτίκος (1905) εἰς τὴν Συλλογήν του, ἐνῷ ἐδεδασκεν αὐτά ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰ πρό τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου ἔτη καὶ ὁ Κ. Ψάχος, ὅστις πολλάκις διὰ τῆς πολυμελοῦς χορωδίας ἐξετέλει διάφορα δημώδη ἄσματα, μεταξύ τῶν ὅποιων περιελαμβάνοντο καὶ Ποντιακά. Διὰ τὰ μετά τὸ 1922 ἔτη καὶ μάλιστα διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ Δ. Κουτσογιαννοπούλου ὡς πρός τὴν Ποντιακήν μουσικήν, δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀνεύρῃ πληροφορίας εἰς τὴν ὑπό τοῦ Ιδίου δοθεῖσαν διάλεξιν τὸ 1946 καὶ δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ περιοδικόν "Οἱ Φίλοι τῆς Ποντιακῆς Μουσικῆς", εἰς τὰ φύλλα 2 (Νοέ. 1948) καὶ 3 (Δεκ. 1948) ὡς καὶ εἰς ἄλλα δημοσιεύματά του ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ.

5. Εὐθύς ὡς ἐδημοσιεύθησαν ὑπό τοῦ Δ. Κουτσογιαννοπούλου ἡ μουσική τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων τοῦ Πόντου εἰς τὸ Ἀρ-

χεῖον Πόντου, ἐτέθη τό ἔρώτημα ἐάν διά τῶν συμβόλων τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς ἀποδίδεται γνησίως ἡ Ποντιακή μελωδία καὶ μουσική. Πολλοί τείνουν νά δεχθοῦν ὅτι περισσότερον γνησία εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς λαϊκῆς ποντιακῆς μουσικῆς^{δια} τῆς Βυζαντινῆς παρασημαντικῆς, διότι ἡ Βυζαντινή μουσική συνεχίζει παράδοσιν, ἥτις, καίτοι ἐν ἀπλουστέρᾳ πλέον μορφῇ, εἶναι πλησιεστέρα πρός τούς τρόπους καὶ τὴν μελωδίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

"Ετι περισσότερον ὀφείλομεν νά δεχθῶμεν ὅτι ἡ σήμερον διά τοῦ μετά χεῖρας βιβλίου παρουσιαζομένη ἔργασία τοῦ πρωτοφάλτου Τριανταφύλλου Γεωργιάδου πρέπει καί ἐκ τῶν πραγμάτων νά εἶναι ἡ περισσότερον γνησία ἀπόδοσις τῆς Ποντιακῆς μουσικῆς. Καί τοῦτο διότι ὁ Τριαντάφυλλος Γεωργιάδης, ἔζησυνε ἐν μέσῳ τῶν φορέων τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταγραφείσης μουσικῆς καὶ ἡδύνατο ἀνά πᾶσαν στιγμήν νά ἐλέγχῃ τὴν πιστοτήτα τῆς καταγραφῆς του καὶ ἀκόμη περισσότερον, διότι πᾶσα σφαλερά καταγραφή ἦτο δυνατόν νά ἐλέγχεται, ἀφοῦ ὁ ἕδιος ἔδεισκε τὴν μουσικήν τῶν ἀσμάτων τούτων καὶ διηύθυνε χωραδίας ἐκτελούσας τά μουσικά ταῦτα τεμάχια.

6. Ἐξεσθέσαμεν δι' ὄλιγων ἀνωτέρω ἐν μέσῳ ποίου περιβάλλοντος ἔζησεν ὁ Τριαντάφυλλος Γεωργιάδης ἐν Πόντῳ καὶ ποίαν πολιτιστικήν καὶ πνευματικήν παράδοσιν ἔξηκολούθησε καὶ προώθησε διά τῆς δράσεως καὶ τῆς συγγραφῆς αὐτοῦ. Τό μετά χεῖρας βιβλίου εἶναι καὶ θά παραμείνη ἀσφαλῶς μνημεῖον καὶ πηγή διά τὴν μουσικήν τῶν δημωδῶν Ποντιακῶν ἀσμάτων.

Πεντήκοντα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου οἱ Ἕλληνες ἐγκατέλειψαν τὸν χῶρον τοῦ Πόντου.

Πεντήκοντα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου τά Ἑλληνικά ἔκεῖ σχολεῖα παραμένουν βωβά καὶ ἡ σιωπή βασιλεύει εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Πόντου.

Πεντήκοντα ἔτη παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ ὥραία, μελωδική καὶ ἐπιβλητική φωνή τοῦ πρωτοφάλτου Τριανταφύλλου Γεωργιάδου ἤχησε διά τελευταίαν φοράν εἰς τὴν μητροπολιτικήν ἐκκλησίαν τῆς Τραπεζοῦντος.

Καί ἴδού σήμερον, πεντήκοντα ἔτη μετά τό 1922, καὶ πάλιν

ἡ φωνή τοῦ πρωτοφάλτου ἀκούεται ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ.

Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ δημοσιεύονται ἐκ τῶν καταλογών τοῦ πατρός, ὡς εὐλαβῆ προσφοράν, τὴν μουσικὴν τῶν Ποντιακῶν ἀσμάτων, τὴν καταγραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῶν. Ταῦτα τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἄσματα τῆς Τραπεζοῦντος καὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς, τὰ δε ασωθέντα ὑπὸ τῆς χειρός τοῦ πρωτοφάλτου, θεοὺς προσθέσονται ἐπεισσότερον εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὄποιον ὁ Τριανταφυλλος Γεωργίαδης ἐπετέλεσεν ἐν Πόντῳ διετά τὴν ἔρευνσαν καὶ τὴν διεδόσιν τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ τῶν Ποντιακῶν δημωδῶν ἀσμάτων.

Οἱ "Ελληνες τοῦ Πόντου θά ἐνθυμοῦνται μετ' εὐγνωμοσύνης τοῦ πρωτοφάλτου Τριανταφύλλου Γεωργίαδου καὶ συγχαίρονται τὰ τέκνα τούτου διετά τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν καὶ τὴν πρότον πατέρα ἀγαπην καὶ στοργήν, τὰς ὄποιας ἐμφαίνεται... ἡ δημοσίευσις τοῦ μετά χεῖρας ἔργου.

•Οδ. Λαμψίδης

Τριαντάφυλλος Γ. Γεωργιάδης

Βίος και Δρᾶσις

Ο Τριαντάφυλλος Γεωργιάδης γεννήθηκε στά 1870 στήν Κωμόπολη "Ακ - Σάζ", πού ύπήγετο έκκλησιαστικῶς μέν στήν έπαρχία Κυζίκου, πολιτειακῶς δέ στήν Διοίκηση Βήγας. Βρήσκεται στήν Ανατολική διοίκηση τῆς Προποντίδος μεταξύ τῆς Καράβης και τῶν Δαρδανελίων. Τό οίκογενειακό του έπιθετο ήταν Εύστρατης ή Φαίνεται πώς οάποιος πρόγονός του με τό δνομα Εύστρατος ήταν Ρεζης. Έτσι λεγόταν ό πρόεδρος τῶν πλοιοκητηῶν τῆς έποχης έκείνης. Μετέτρεψε ό Τριαντάφυλλος τό πατρινό δνομα Γεώργιος σέ Γεωργιάδης, δηλαδή γυιός τοῦ Γεωργίου.

Γιά δεύτερη πατρίδα, θεωροῦσε τόν Πόντο. Γιατί έκει έζησε τά περισσότερα χρόνια τῆς ζωῆς του. Απ' τά 1894 ως τίς 15 δεκεμβρίου τοῦ 1922. Στήν Λιβερά και τήν Τραπεζούντα τοῦ Πόντου έγινε πατέρας ἐφτά παιδιῶν, πού όλα τ' ἀνάθρεψε, και τά μεγάλωσε μέ τό Ποντιακό Πνεῦμα.

Σᾶν τελείωσε τό Δημοτικό Σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του, οἱ γονεῖς του τόν έστειλαν στήν Πόλη, γιά περισσότερη μόρφωση: Αγαποῦσε τά γράμματα, θιψοῦσε γιά μάθηση. Είχε ίδιαίτερη αλίση στήν Εκκλησιαστική μας Μουσική. Στήν Πόλη έγκαταστάθηκε στήν Κοινότητα Βλάγκας, κοντά σέ φιλική οίκογένεια τῶν γονέων του.

Χωρεπίσκοπος στήν Κοινότητα αύτή ήταν τότε ο Επίσκοπος Λεύκης Λεόντιος Σιδηρόπουλος. Ο Χουτουριώτης. Από τήν Κρώμη τοῦ Πόντου.

Ο Επίσκοπος Λεόντιος παρακολούθησε και γλήγορα έξετίμησε τό σεμνό ήθος τοῦ Τριανταφύλλου. Τήν χριστιανική ἀγωγή του. Τήν προσήλωσή του στήν Εκκλησία. Τόν ζῆλο του στά γράμματα. Τήν ἔμφυτη αλίση στήν Εκκλησιαστική μας Μουσική.

Τόν ύπεστήριξε. Τόν πήρε ύπό τήν προστασία του. Τόν έστειλε στήν Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή, τήν όποια και τελείωσε. Έτσι ίκανοποιήθηκε ό πρῶτος πόθος και ή έπιδεωξη τοῦ Ιερανταφύλλου. Παράλληλα τόν ἔβαλε Κανονάρχη κοντά στούς μεγάλους Μουσικοδιδασκάλους τῆς έποχης έκείνης. Τόν Γεώργιο Ραΐδεστηνό, τόν Κυριακό Ιωαννίδη, γνωστό μέ τό δνομα Κυριακός δ Καλδγηρος, γιατί φιροῦσε ένδυμασία καλογήρου, και τόν Κωνσταντίνο Φωκαέα, ἀδελφό τοῦ Θεοδώρου. Κοντά σαυτούς πήρε πλήρη μόρφωση στήν θεωρία τῆς Μουσικῆς. Απέκτησε τό σεμνό έκκλησιαστικό υφος, τό σοβαρό, στήν έκτελεση τῶν Εκκλησιαστικῶν δισμάτων.

Στά 1894 δικολούθησε τόν Γέροντά του Λεόντιο σάν γραμματέας του, στήν έκκλησιαστική έπαρχία Κολωνίας και Νικοπόλεως (Καρά-Χισάρ). Βορειοδυτικό τμῆμα τοῦ Πόντου. Έκεῖ, ἀφοῦ προήχθη σέ Μητροπολίτη, τοποθετήθηκε ὁ Γέροντάς του. Σέ συνέχεια δέ, στά 1899, στήν Έπαρχία Φιλαδελφείας και ἔπειτα ρτά 1906, στήν Έπαρχία Ροδοπόλεως τοῦ Πόντου, ὅπου και ἡ πατρίδα τοῦ Γέροντός του. Ἡ Κρώμνη.

Στήν Κωμόπολη Λιβερά, Έκκλησιαστική ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Ροδοπόλεως, ἐκδηλώθηκε τό μουσικό τάλαντο τοῦ Τριανταφύλλου. Ολοκληρωμένο πλέον. Εκφράσθηκε μέ τήν μελοποίηση ὄλων τῶν Έκκλησιαστικῶν ἀσμάτων. Αύτά τά καταχώρησε σέ ἔξι τόμους. Χειρόγραφα βιβλία. Ο πρῶτος τόμος περιλαμβάνει Έκκλησιαστικά ἀσματα τοῦ Εσπερινοῦ. Ο δεύτερος τοῦ Ορθρού και τῆς Λειτουργίας. Ο τρίτος τοῦ Τριωδίου και τῆς Μεγάλης Εβδομάδος. Ο τέταρτος και ὁ πέμπτος τά Ιδιόμελα και Δοξαστικά τῶν ἀγίων και τῶν θεομητορικῶν ἐορτῶν, ὅλου τοῦ ἔτους. Καὶ ὁ ἕκτος τοῦ Αναστασιματαρίου. Τά ἀσματα τῶν Εσπερινῶν τοῦ Σαββάτου και τῆς Κυριακῆς ὅλου τοῦ ἔτους.

Αύτά μέ τόν τίτλο "Κῆπος Χαρίτων", ὅπως τόν ὠνόμασε ὁ Τριανταφύλλος Γεωργιάδης, ἔξεδδοθηκαν σέ ἔξι τόμους στά 1973 και 1974 στήν Αθήνα. Μέ προηγούμενη ἔγκριση και ἀπόφαση τῆς Αγίας και Ιερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, και τοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Δημητρίου.

Από τά 1909, ὅταν παραιτήθηκε ὁ Γέροντάς του Λεόντιος, ἀπό τήν έπαρχία Ροδοπόλεως, λόγῳ γήρατος, ἐγκατεστάθηκε στήν Τραπεζούντα. Έκεῖ διοικήρωσε τό Μουσικό του ἔργο. Στήν Τραπεζούντα ἀσχολήθηκε μέ τό ἐμπόριο ἐληῶν και λαδιῶν. Διωρίσθηκε και Πρωτοψάλτης στόν ναό τοῦ Χριστοῦ.

Στά 1916 προσελήφθη, Πρωτοψάλτης στόν Μητροπολιτικό ναό τοῦ Αγίου Γρηγορίου. Από τήν Τραπεζούντα ἀπλώθηκε ἡ φήμη του σάν μεγάλου Μουσικοδιδασκάλου τῆς Έκκλησιαστικῆς μας Μουσικῆς. Βαθυτάτου μελετητοῦ αὐτῆς και γνώστου. Στόν Αγιο Γρηγόριο οικατάρτισε 70μελῆ χορό.

Μέ τήν ἀναγκαστική γενική ἔξιοδο τῶν Ποντίων ἐφυγε ἀπό τήν Τραπεζούντα, στίς 15 Δεκεμβρίου 1922 και ἐφθασε στήν Πόλη, στίς 24 τοῦ μηνός. Έκεῖ ἐπέρασε οἰκογενειακῶς, μαζύ μέ τόν παρήλικα πλέον Γέροντά του, πού ποτέ δέν τόν ἀποχωρίσθηκε, τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.

Στήν Πόλη τιμήθηκε και ἀναγνωρίσθηκε σάν Μουσικοδιδασκαλος, και σάν λόγιος. Γιά τήν πλατειά μόρφωσή του.

Τοῦ ἀνατέθηκε ἡ διδασκαλία τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς στίς δύο τελευταῖες τάξεις τῆς τετραταξίου Πατριαρχικῆς Μουσικῆς Σχολῆς. Λειτουργούσε στήν Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή. Στό Φανά-

ρι. Δέδαξε τά μαθήματα θεωρίας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς όρθογραφίας και μελοποιίας. Έτσι τόν θανατό του.

Στά 1925 προσελήφθη στό Πατριαρχεῖο μέση Συνοδική και Πατριαρχική άποδφαση. Ανέλαβε Επιμελητής τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης. Διωρίσθηκε "Αρχων Πρωτοψάλτης τοῦ ναοῦ τῶν Πατριαρχείων" Αγίου Γεωργίου. Στήν θέση αύτή παρέμεινε ως και τά 1926. Παραιτήθηκε για νά συνεχίσῃ τήν υπηρεσία τοῦ Βιβλιοθηκαρίου-Διευθυντοῦ τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης. Μαζύ φρόντιζε, σᾶν Επιμελητής, και για τήν έκδοση τοῦ Πατριαρχικοῦ Περιοδικοῦ "Ορθοδοξία". Πέθανε στίς 29 Ιουνίου τοῦ 1934.

Στό χρονικό διάστημα πού βρίσκονταν στίς έπαρχίες τοῦ πόντου και τίς Μικρᾶς Ασίας, μαζύ μέ τόν Μητροπολίτη Γέροντά του Λεόντιο σάν γραμματέας του, ἀνέπτυξε μεγάλη δράση στόν Εκπαιδευτικό τομέα. Στόν Μορφωτικό γενικά. Έδωσε ωθηση στά γράμματα, στή μουσική πού τήν δίδασκε ὁ ίδιος στά σχολεῖα, χωρίς άμοιβή. Τό μάθημα τῆς οδικῆς.

Πρώτη του φροντίδα ήταν τό Σχολεῖο. "Εκτισε σχολικά ατέρια, ὅπου ήταν δυνατή και δέν υπῆρχαν. Στά χωριά, στίς ιωμοπόλεις, στίς πόλεις. Επλούτισε τά Σχολεῖα μέ έκπαιδευτικό ύλινδ. Τό άπαραιτητο. Ανακαίνισε τά παληά. Μετακαλοῦσε δασιάλους καλούς ἀπ' τήν Πόλη, ἀπ' τήν Σμύρνη. "Ενας τέτοις ήταν ὁ γνωστός ποιητής και καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνῶν, στήν Οδοντοϊατρική Σχολή. Ο Στέλιος Σπεράντζας. Αύτόν μετακάλεσε ἀπ' τήν Σμύρνη, στήν έπαρχία Ροδοπόδεως γιά νά όργανώση τά Σχολεῖα.

Συγκρότησε δύμίλους φιλολογικούς, μορφωτικούς, μουσικούς "Εμπαινε έπι κεφαλῆς κάθε πνευματικῆς κινήσεως: Οργάνωσε διαλέξεις. Σ' αύτές συχνά ήταν δύμιλητής. "Ιδρυσε Μουσικές Σχολές.

Στήν Σμύρνη μέλησε, τόν δεκέμβρη τοῦ 1900, στήν αίθουσα τοῦ "Λαϊκοῦ Κέντρου" περί τοῦ "Βίου τῆς ἀνθρωπότητος" και περί τῆς "Εκκλησιαστικῆς Μουσικῆς τῶν προσδόντων τῶν Ιεροψαλτῶν". Η πρώτη, ὀλόκληρη, δημοσιεύθηκε και στήν "Ημεροσία" τῆς Σμύρνης. Καί ἡ δεύτερη στήν "Νέα Ζωή" τῆς Σάμου. Αρθρογραφοῦσε στίς Σμυρναϊκές έφημερίδες τήν "Ημεροσία" τήν "Αρμονία" τήν "Αμάλθεια", και στήν "Νέα Ζωή" τῆς Σάμου.

Στήν Τραπεζούντα ήταν ὁ τακτικός όρθρογράφος τῆς έφημερίδος "Φάρος τῆς Ανατολῆς" τῶν ἀδελφῶν Σεράση.

Στήν Σμύρνη δημιουργήθηκε, στά 1903, δεύτερο μουσικο-εροφαλτικό Θέμα. Αφορμή στάθηκε ἡ ἀπόδροιψη ἀπ' τό οίκουμενικό Πατριαρχεῖο τοῦ Βιβλίου περί θεωρίας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, τοῦ Μουσικοδιδασκάλου Σμύρνης Μ. Μισαηλίδη. Τό οίκουμενικό Πατριαρχεῖο, υστερα ἀπό γνωμάτευση τῆς Τεχνικῆς Έ-

πιτροπῆς τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου τῆς Πόλης, δέν τό εἶναιε. Δέν βρέθηκε σύμφωνο μέ τούς κανόνας τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Οἱ Μουσικοί καὶ οἱ Ἰεροψάλται τῆς Σμύρνης ἔθιγησαν μέ τὴν ἀπορριπτική αὐτή ἀπόφαση. "Αρχισαν νά ἀρθρογραφοῦν καὶ νά καταφέρωνται κατά τῶν Πατριαρχείων καὶ τοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου τῆς Πόλης. Πρῶτος ἔγραψε ὁ Ἰεροψάλτης, τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς Σμύρνης Ἰωάννης Γιαλουσάκης. Δύο ἀρθρα. Σ' αὐτά ἀπάντησε ὁ Τριαντάφυλλος. Ἡ ἀπάντηση δημοσιεύθηκε στὴν Ἐφημερίδα Ἀμάλθεια" τὸν Νοέμβρη τοῦ 1903 μέ τό ψευδώνυμο "Παρατηρητής". Ὁ Μουσικός διάλογος βάστηξε γιά πολύ. Γιατί καὶ ἄλλοι Σμυρνιοί Μουσικοὶ εροψάλται πῆραν μέρος στὴν Μουσικοεπιστημονική αὐτή συζήτηση. Καὶ ἀπαντοῦσε πάντα ὁ Τριαντάφυλλος ἀποστοματινά.

Στίς παραπάνω τρεῖς Ἐπαρχίες ἀσχολήθηκε στὴν Συλλογὴ δημοτικῶν τραγουδιῶν. Τά κατάγραψε στὴν παρασημαντική τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Τά καταχώρησε τελικά σὲ χειρόγραφο βιβλίο. Τοῦδωσε τὸ δνομα "Ἐθνικὴ Μοῦσα" (ἥτοι Συλλογὴ Δημωδῶν Ἀσμάτων). Αὕτα εἶναι 140 τὸν ἀριθμό.

Μέσα ἀπ' αὐτά ξεχωρίζουμε μόνο τὰ τραγούδια τοῦ Πόντου. Τά μετάγραψε στὴν παρασημαντική τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς Πρῶτος. Στά 1894 ἕως τά 1899 ὅταν ἦταν στὴν Νικόπολη, τὸ Καραχισάρ, τοῦ Πόντου καὶ ἐπειτα στὴν Ἐπαρχία Ροδοπόλεως τὴν Λιβερά καὶ τὴν Τραπεζούντα, στά 1906 ἕως τὸ τέλος τοῦ 1922. Εκεῖ ἦταν πολύ συστηματική ἡ συγκέντρωση τῶν τραγουδιῶν τοῦ Πόντου. Αὕτα τὰ δίδαξε στὸ Φροντιστήριο καὶ τὸ Παρθεναγωγεῖο τῆς Τραπεζούντος. Γιαυτά ἔναμε ὅμιλίες καὶ διαλέξεις. Ἐγράψε αριτικές. Πολλά δημοσίευσε στὰ Μουσικά περιοδικά πού ἐβγαίναν στὴν Πόλη τὸ πρῶτο καὶ στὴν Ἀθήνα τὸ δεύτερο. Στά 1910, 1912.

ΙΠΡΑΛΟΤΟΣ

Movemini εἰς αὐτὸν ἵπποια λοῦ εὑμαρλος ναλά' Αὐθαγόρα, αὐτὸν ἵπποις μαί λει παχίλεις αὐλον μερή, αὐλοις
οἱ μικρόνομοι ἀρθρωοσ. Ο νέγαδοι λει ωμνή, λει δέρδηρ ο φίδαι
εοσ, λο' εἰς λοΐς ναγάροις εύριζα λοῦ ἀρέψου, ο θροῖς λει ελαχίτη,
ο φροῖς λοῦ ενανίου μαί λοῦ νέμαλος, ο γδοῦνος λοῦ νερανοῦ,
λο' μαί λίγοι μαρλυτις αερι αὐτὸν.

Πρόδρομος διὰ μουσικῶν ἐγένετο οὐδεῖνες, οὐδὲ γόργης ἀνα-
θέτων διάπολην τοῦ Ευφράτεως τὸ ἐνδόμυχον ευραιόθυρα, ἀ-
γάροπες διὰ οὐρανίας λαύης οὐαὶ νούφρους ἀνεδείχθην πάντοτε
οὐδεῖνη γεγονοῖσα τὴν λεγενῆ μουσικήν, οὐδὲ περιβαγούσα ἄντα διὰ
γόργου χρηματηροῦ τὴν γόργην διὰ μουσικὰς θύλακας ευρυνασθεῖσα
ἀρχῆθεν οὐδεῖνες οὐαὶ οὐ μουσικήν, αὐτέντεντος ἀχεριστοῦ οὐαὶ θά-
λαττοῖς τοῖς πάντοτε οὐρανίαις, τοῖς δὲ οὐαὶ μία μόνον οὐαρεῖσις
οὐαὶ τῇ τοῦ ημετέρου φαραντίλου.

61
bír mowenur dér "gyar öry kro' rá'ewen'ewer az évi-
nútor uai' ágvupor, az lá' nbn dñler bñngúvugav app' o'
iupelpor weójoroi, exorly éu siapélpov arl'belor hír pájum, é-
huncar, ogor i'cas óvdeis app' jacos, hír mowenur, ualala'-
garles uelatí hír nábilcar uai' app'jacs hír e'z a'hír ágxem-
bírlar uai' dñapetjárkar. Hánimulos uabojorja hír Ejjálos,

6.

uā i' i'glopiā lūr reçulālur a'lm̄ xporus, a'wqēpōvōr wjiza
crōvala lōvūlur p̄egājus uay, lexūr, oīor lōr 'Opēas, lōr dā
h̄i d̄pporias ualacpāi'arlos lōr Thōlura uai' nūn'carlos lāj
Lienras, lōr Hēiros, lōr p̄agēcarlos lōis awtēas a'ltōr d̄g-
qīras, lōr Aq̄u'ros, lōr dā h̄i p̄ovciūn̄ ub'carlos la'kixn̄ lūr
Inbār, lōr Nirov, lōr Mocatōv, lōr Iap̄ipewz, lōr Eup̄ojas, lōr
Tēp̄u'ros uai' d̄jjur. C' d̄' p̄egn̄igem̄ 'Omp̄os, oī wpo' wu-
jūr lā' e'en lōr a'cas, a'p̄iclos p̄ovciu'is a'wqēp̄es ēr h̄i lāoziñ
lōr lōr Phāiau, lōr Inp̄odou'or uai' lōr 'Ibañjor Ph̄e'or,
"oī k̄ Deot̄oi uai' a'wq̄wors d̄edēm̄.

T̄m̄ h̄i Būas lexim̄ 'cupālneir oī 'Eym̄es ēlēpōur uā p̄e-
ja h̄i wpo'go'. Nās ējē'lepos ā'bdewos rōp̄u' īwep̄eculo rā' d̄fa-
xh̄n̄ la'hm̄. oī d̄' a'uo'pos a'lm̄ lūr wojh, uār d̄ua'wpa'lur ēge-
p̄ito uai' ualuk̄os lōr dōjou' ērou'felo, uabōcor uai' oī dōjou'
ēd̄r rā' ēupālñ h̄i p̄ovciūn̄ wpo' a'rau'q̄ier īm̄ a'ltōr d̄eḡas.
Nāk̄es oī q̄jō'go'or ērāp̄erfor h̄i p̄ovciu'ir uai' a'ltōr oī'go'-
Deos K̄wipālm̄ ēr p̄ipal, ēp̄i'ālbar e' u' d̄aeif̄n̄. a'jā uai' a'ltōr
oī p̄egājor woinla' d̄ēr ēalep̄our wocāñ uala' h̄i Dejar lexim̄.
dāo' lūr d̄p̄au'lar oī d̄ē'wol' ējē'wet i' p̄ovciu'j, d̄' oī'wep̄ oī' Go-
fou'jñ uai' oī Eup̄o'ldñ uala' h̄i d̄ida'waj'ar lūr ēp̄ur a'ltōr
lūr p̄ellexep̄iforlo xopo'is a'olejou'p̄ero'or wojh'ans īu 50 a'rdār.

C' wāides ēd̄ida'wuro h̄i p̄ovciu'w ī a'rau'q̄ewaslor
p̄ep̄os h̄i ēp̄u'q̄jor co'udār. i' d̄' exo'j' lōr P̄ubayō'pa, oī a'wak̄

8.

ou ἀρεφέπαπεν, περάγεται εὐεδίδετο εἰς λαύην, δι' οὐκέποντο τὸ
ώδην, ὥστε ναὶ ὁ πολυτάξοπερος Καρίας ταῦτα λαζήν, οὐδένας ὡρ-
μῆσθαι.

Kαὶ αὐτὴν δὲ αὐτοὺς οὐδὲν πάντα νόστητα θεάπειν πέρα
λέθεται τοῖς εὐπάθετοις τοῖς μονογενοῖς ναὶ νόστητα εἰς αὐτήν συλλεπ-
οπόροι οἱ μανονεργίας εὔπορεις ναὶ ἀγωγέστεροι. Οὐδέποτε θαλάττας θεώ-
ρει τοῖς μονογενεῖς αὐτοῖς παραπλανάσθαι τοῖς αἴρουσιν, διότι οὐδὲ λαύην, εἰς
λυχνάδες, οὐδὲ τηλεορίας εὐλέωνος εἰς νόστητας λαζάρους, οὐδὲ αἴρ-
ματος τοῦτον ναὶ αὐτὸν ναὶ τὸν ἀπελθόντα.

Οὐδεὶς ἄγγεις, οὐδὲν οὐ γέγονεν πατέρων, ματερόντες λεοντῖοι
τοῖς αἴριστας ναὶ τοῖς αρπαξίστας τοῖς μονογενεῖς ναὶ νόστητοι τοῖς εἰταρά-
τοις ευρεομένοις. Οἱ αἰολοὶ οὐ πούστοι οὐδὲ τοῖς αρπαγόροις οὐκέποτε πε-
ράγεται ναὶ αἴραπλαστοὶ θεάποντοι.

Τοῖς δέ θεοῖς αἴρητοι οὐδὲ θεάτροι τοῖς επονταῖσι τοῖς μετανοοῦσιν αἴρονται
νόστηταί τοις αἴρονταις ναὶ θεασταῖς ναὶ ματεράτοις αἴρι-
σται νόστητα ναὶ νόστητα; Η μονογενεῖσσα οὐκέποτε θαυμα-
τουργεῖ, θυραψεῖται εἰσεῖται, θεασταῖσσα γυναικί νοστηταῖς αἴγα-
ται· αἴγαταις ναὶ οὐ μοθογορία στέρει αἴραπέται οὐδὲ σύρι-
πα οὐκέποτε ναὶ φυγαῖται εὐογνῶθενται διὰ τοῦτο αἴρονται μηχα-
νῆται τοῖς μονογενεῖς; Οὐ προστιθέται Σαβίδ στέρει εἰπόντοις τοῖς μονογενεῖς;
Οὐδὲν οὐδὲν τοῖς εὐαγγελομένοις Χαρού;

Τοῖς θυραψισταῖσι ματεράτοις ναὶ ματεράτοις
θαυμάτους οὐδὲ τοῖς μονογενεῖς θεάσθαις ναὶ τοῖς μονογενεῖς

paraxas lir cōputas, uoθ' as dia' lir n̄xas uai lōu xp̄or ēolopxá.
rēas ālqualiquis les urq̄eas öjus āreavasñikur. Eoū āllo
cōputas uai eis lás uapujoas, lás pampas lanscias, cōpetas,
ālres éso' lōt n̄xas lir uedáreas āravasñoras onpasñicas
en lōt uapujoas.

¶ Hjēð 'ōða ærigeja áværiðræs wepi ēorligrum hī
muosum ēwi lær fūur er jéras, iðcelur u/ Ixður. Ávæpeltai
sco ðl uar 'la' apóþala 'dá' hī muosum waxívorlas ēwi eyðor.
Ó d'islopus Noyðbos wapamei ðl n muosum lecöðlor ēwo'lur
Hvadur ēþyru, wæle n Hvadur wójs Kíra. Óx wærapaum
sco aithi, wælðið wæpibomloj ēwi þarþapóhl várðæarrþowaria.
Ó arnigðulos wæs hī muosum, jéras ö ueras Amor

O araois Ónlos weós hár muineachán, jégei ó neáras Appos
deapuloverjós Carnacánas, i meáchan dia' hár apodóigiar. O dí
uclapadurachis Noúthnos curiala awoquján hár ár Ópúar, oí-
lres dír fajjaveir.

“Oros dñ'ole n' povenui' aapa' los n'peli'ois opoy'ois i' Oe-
wetlo i' lo' p'or u'bor p'op'ees. a'rafx'm nai' lepo'ui'
i'oi' lo'lu' d' nai' a'lo' uad'kewas M'icas d'as. nai' w'ales
i'w'od'p'ic'ao'ci'ro' op's a'jneek'ea' i'up'ad'ni'ir hi' y'eu'dep'iay la'w'
hi' i'w'ok'iu' hi' o'dnyo'ius op's hi' lepi'ohla.

Σίδι λαζαρέος λαζαρέος μαι' δι' αὔγους τῆς αὐτῆς φύσεως
λέγεται οὐδὲν ἄλλος διεφερεῖ πάσῃ ωᾶν αὔγῳ ἐπὶ φυλακονομίᾳ, ἀν-
ταρθεὶ δι' αὐτῆς αὔρατος μαι' ἐφευγόσαν λόγοι περὶ σεβασμού

τὸν οὐρανὸν γὰρ. Τοιαῦτον τὸν θεόν τοῦ Ἑγμίσηνοῦ,
οὐδὲ εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτὸν εἰπούσιαν οὐδέποτε ποι-
σατο φέρετε τοῦτο τὸν χρόνον τὸν γένετος τοὺς διατίγους, ἀποσθε-
σιδυράποδους μὲν εἰς τὰς οὐρανοὺς τὸν ἀντίκον ναι τὸν κύριον
ας, τούτους δέ ταραχούσιον εἴ τοι Θεοῖς χρόνον τὸν θόρου ναι
τὸν δουρείας. Ηγενέτες ναι σταθμίοις πάρτες τοῦ λεγεντοῦ
τοῦτον αριστερὰς οἵτινες ταῦτα τὸν διμήδιον μοίους.

Τοῦ φύετο ναι τὸν χρονίαν τὸν θεοβανὸν οἵτινες φύματαν
φέρετε ναι οὐ τούτους τούτους μονεινή, τούτων διατηνί-
σασα τὸν αρρενικονταρ ταριχεῖα τοῦτον θεονταντούν ναι τοῦ
θεονταντούν επιστολῶν ἀνάγοτον από ταῖς ἐπιτάξισι ναι ταῖς ἐποχαῖς
τοῦ οἰκουλοῦ.

Γιατί τοι πότε αὐτὸν ναι διότι μέχετε απέπειραν τὴν προσε-
τοῦ ἔθνος οἵτινες ἀνάγοτα τοῦτον αὐτοπειναῖτε ταῦτα ταῦτα μηδο-
μεῖτε μηδενί, τὸν πάτερα, ποτίστε τούτους ναι ταραχών-
τον τὸν αἴγαθονταντούν ταρρεῖας, αὖτε ναι αὐτὸν τὸν αἴγαθον-
τον ποτεγμένον τὸν αρρενικὸν ναι τὸν εὐλύτερον.

Τοῦ εγγνωμόνος ἔθνος, διράψετε εἰσεῖν, ἐπινοίετε ναι
χρησιμώτερον τοῦ οὐρανοῦ τὸν διδάσκαλον τὸν μονογενῆ. Τούτου πάρτε-
πες οὐ μόνον οἱ Εὐρωπαῖοι λεγούσοις, αὖτε ναι αὐτοῖς οἱ Αἰα-
νοί, μαθόσον αὐτοῖς ταῦτα μηδενὶτελεῖτε μονογενῆ, τοὺς πάρα τοῦ
Ἐγγνωμούς απεχαρούτε. Πρωτότοτε οὐ οὐ τὸν μονογενῆ εἰσαγάγετε αὐτὸν
εἰς τὸν Αἰανό, εἰσαγάγετε τὸν μονογενῆ εἰς τὸν Αἰα-

vai. Τούριοι θεῖοις επραστῆσεν ὁ πορευόμενος γέροντος αἱ Μελάγου
τοῦ Ἐθίμου, ἀλλεπανταῦται ἐπίνευς μηρογενεῖον, ἢν, οὐτέ τίδεν,
εἰδέναι νοῦν, ἀστικὸς ναὶ τὸ τάλαντον αἰσθάνεται, αἰσθάνεται
ναὶ ναὶ τὸ Μελάγον, ἢν ὅμης, ὁ πορευόμενος γέροντος ἐπίνευς, οὐ
ἴστις αὐτολίθαπεν ναὶ απονύγεται.

Καὶ αρρώστιον δέ, ερυθράντας από τὴν λάθην, τὸ ἔθιμον
αὐτοῦ τὸν ποταμὸν αἰτάντος προσέβαστον αὐτὸν τὸν ποταμόν
αὐτοῦ, αἴ τοι οὐδεποτὲ τὸ ποταμόν ποτορεύειν αὐτὸν
τὸν ποταμόν ποτορεύειν. Καὶ αρρώστιος πέρης αἰρεπορεῖται τὸν
ποταμόν ποτονιών τὸν λόγον. λορουνιών σφραγεῖται, αἴ τοι νοίσαι
τούτους αὐτούς τούτους χάριτος τὸν λόγον τὸν θεῖον θόροις.

Τριτοῦ ὥρας οὐχὶ οὐδὲν από τὸν ποταμόν αἴρεται πρῶτον,
μέσον νοτίων ευρρονόστεων, ἵνει οὐδενόν τοι, τὸν ἔθιμον οὐκέτι, ἀλλὰ
γίαντον οὐδενόν τοι, ἀλλὰ τὸν νεαρούλλον αὐτοῦ ιγνιατὸν ἐκεινοῦν.
Οὐ μή θεῖος λέγεται ναὶ ἔτετερος οὐτοῦ τὸν αὐτοφοράν τοῦ γοτεί-
σποῦ ναὶ τοῦ λόγου τοῦ θεοῦ τοῦ βασικοῦ τοῦ οὐρανίου γαλαῖες.
Μετὰ δέ τοῦ αεριθόρος οογοθέντος αὐτοῦ αερισθούς αἰρετοῖς
θεῖοις αεροτοῖς τὸν Κυρίον γαός σάντας αποτελεσθεῖσιν
οἷς τοῦ οὐρανοῦ αἴροντες τὸν θεονταρεγάλλον ναὶ μογέ-
την τοῦ Αριθαναρεποῦ νοτίωπας ευειρόθιοι ναὶ ἐμόρφωσεν
οἷς τοῦ ποταμοῦ σύντια ψεύτης τοῦ λόγου τοῦ Ιησοῦ. Εοι
τοῦ αεριαρχοῦ τοῦτον αερονεφάπιατον θάνατον αἰτήσαντον τοῦ
αεραρχοῦ τοῦ μεγαλοφορίας ναὶ τοῖναί τοις αἰτήσαντον αερονε-

wéclatos uai' éorhdeílalos acrító muoncavetír árðpes, metadói
les ló' cícmia lóis éorjyrgreveros uis gebazor uai' éorífmor hñ
ijjuriuñ uai' xericharum dæxarólmor seýfaror. Gi' ló' lóilov
ljuðurles óx' dæxñ rúxeris iñur áðeljegar muoncavura exo-
jnír iñqavur rúgeðorur, ois dír' árungar rá' gjudlaþejþingi
uai' Mule, dæxar uai' édeþuera neqazai' uai' aðja éafíðna
wpóðavaða árðeñr uai' jurañur. Nárles exedói oí waleþes hñ
Munkos' Émugniciay uai' oí díðácuayor uai' wárles oí vefkavila
Beggeríor árðpes ómóðurudór árdelaþusar díð' hñ muoncavurwpós
várla érarkior uai' kóibogor uai' riunqópor ámíjepar bðóðara.

Óðóper árakepw óh n' émugniciacum' iñur muoncavur
hñwazai' díðípnce hñ wroðinuocar bapúhila uai' hñ ðrungna-
hunr uai' éðruñr enqasíar áraþoyor wop's lá' ioplás uai' lá'
booxas lóu érvatlos. Kai' órlus, nað' ór xþórov ducanis uai'
bapis ó xeliurír uai'retar uai' bœper ó jðóðuwas lóu neðaurov,
n' Émugniciá loriði xðuma áraþoyor, ló' u Bubor árenuajute
wubuera n' uabóðor dí' wopðgela iñ hñ qíseus lepcorní áraþavo-
jónnis uai' ló' éap iðóperidíði árþeþiðer uai' iðeplor uai' pu-
núðurpor, Þóð' énu wapazjñjor uai' wárla lá' uellá hñ Víðawar.
hñ áðuala éwidiaförla uai' áðoqéporla áréuappazor hra ðuqz-
en áðóðvorar. Nárles prwojper lóu Stáðxa lá' ugyðnigalla,
qéporla hñ Spóðor hñ árbíær hñ Aracláesus, uis uai' lóu Áþi's

Καὶ λοεῖται μὲν αὐτὸις ἡ θεοπροσόντης πάτερ μουσικῆς.
Ἄλλος δέ τις πρωτότοκος ὁ οὐρανὸς ἐγένετο τῷ θεοπροσόντῃ
καὶ τῷ Ἑλεύθερῳ καὶ τῷ αἴγας μορίκυντι γενομένῳ μουσικῷ.
Πλοῦς ὅμοις πάτερ φρέσκει τοῖς αὐτοῖς μουσικοῖς μουσικοῖς,
πάτερος οἱ λαγῆς εὐηγάλτες εἰς τὴν ξένην καὶ ὄβρει-
αρ μουσικοῖς, ωντις εἶνε βίστας αὐτοῖς μουσικοῖς λοιποῖς;
Η ἀστάτητος δέ τις τὸν δίδυμον. Η φυχὴν πάτερον
οὐδαὶ οὐδὲ, οὐδὲν αὐτῷ σύμμαχον αὐτῷ τῇ μου-
σικῇ τοῦ διπλοῦ πάτερος αὔριάτος, τοῖς δημιουροῦσθαι
μανταῖσιν οὐδὲ τῇ δουτείᾳς ὁ διπλός τῇ αἴγαλοντος εὐηγά-
λτος πάτερος μορίκυντος καὶ αὐτοῦ αἴγαλοντος. Ταῦτα
πάτερα πάτερα διεπιφένται τοῖς θρησκευτικοῖς κατατίπα
τοῖς μαραθόνεσσιν καὶ μετατρεπούσιν τοῖς αὐτοῖς τῷ αἴγαλοντος εορτή-

νιν πονοινή, ος ούτηνειασκήν την αρχαίαν την θείαν γατέια.

Τού λα' δύο αναπαβάστα την ανανεωγεγάντα την αρρογονιών
απειπτείν, έμαυρειασκήν πονοινή ναι δημοκτία λεγούσια. Ετ-
τε λαΐλα' ναι ὄμοια, σ' ως απεδόθησεν οώστην σατέπει. Οὐρανοί^ν
νας μόνον λα' ὄνοματα, αյά' λα' αράγματα δέν μετεβρίζειν.
Ως αρόγεροι ήμενοι ανθεμάγους λοις οὐτών οὔχους Γάρον, Αΐδην,
Φεύγον, Μιχειόδην, Εραστήρ, Βαρογήρ, Βαροπήρ, Βαροπήρ,
Βαρομέσιόδην. οι δ' έμαυρειασκήνοι την χριστιανιών χρόνων,
οι δ' ανθοφύλακες λαΐς θηνάδες στρατιαίς εἰντην αἴρανται την αριστή.
Οις εναντίοι την αράγματα χριστιανοί, μετέβεδαν λοις οὔχους εἰς
Πετρού, Σεύλερ, Τείλερ, Στράγιορ λοῦ Πεύλου,
Στράγιορ λοῦ Σεύλερου, Στράγιορ λοῦ Τείλου καὶ Βαρόν ναι
Στράγιορ λοῦ Ζελαθλού.

Μαλά' ούρα λαΐλα μερι' την θείαν ήμενοι πονοινή, η
σ' ωστια αναστοσόμενα οώστην αναστέρου πιλόποσ διάραται να
ναταγάθεοντας ένατορ λαΐδας ούρανέας ναι τ' ανασχογή.
γουνταντήνερας λοΐς αναγνώστην, μεταφέρειν λοΐς γόρον εἰδινεί-
λεπον οώτην έξατερον ήμενοι θείαν πονοινή, λούλιχταν οώτην
την δημοκτίαν αρμάτων νας.

Ζα' δημοκτία την Έγγαστος λεγούσια, ανθενονήστρα την
πολέποντας ωρλοΐς αγγού λοΐς ανθημάτων μέσην τον Έγγρον, την
ανθολίσσωντος την αργήν ναι αγίθοις φύσεις. Τον αύ-
τον διάραται την ανιώντα λοΐς γρανίν ναι γερόντα την Έγγαστος α-

parón, ní hér aírú uai' sí avertí evauis, o'aox u'wlova obíre,
hí' sí'far his ní uayjwáperos uai' bád'furos do'peris lo'viáu,
oox uai' hí uoyádos.

H Óaupiaca áxojóhs uai ló ábiador, áhra aep, bájou.
oí hí ñuñohuir éjjunnunír woñoir, uale'chear aúhír loráu-
mr, wéle éuaclos jueriuos ol'xes idas' uai rayúmos áxó'luw u-
los wiborelas áque'bos weos' hí uapd'iar uai áwcooxa ló' way-
uor fumpor uai' aúbópumol, eíjupiru uai' queijojojimilator.

Οὐδένος ταῦτα ἔτρες, αἱ ὄμοιογοῦσιν οὐαὶ σαρροῖ μερί την
φοίνικαν παῖς ἀσχοληθεῖτε τοῖς Εέροι, οὐδένος ταῦτα οὐδὲνάδιν μοῦ-
να ἐγένετο λόγον μαθεῖν ταπεινία φανερή, οἶον οὐ την
Ἐγάδος χαρίεσσα οὐαὶ σαρρούσιν μοῦνα.

„Streibebjupera lá' leayóðia mas é' hí queimí aitlur à
ojómk uai hí ápmr yuuccar lóu jaoumas, yuuccar furlarim
uai aibethualim, exovir évdelen pél hí sevibojir hí aepo-
fusar é' la' éuaclaxoú meón, xweis rá' i'wifuhui n' yuucca n'
exoyashui, n' d' aijas piórav aráguas évdedezuén. Parlaobhile
apo's chumí, qijómuoco arapraselai, wiçayu hra oqperida hí
xariur, streibebjupiemur chibodeemor, Tawillar, áwajor uado
yela' iebulos yela'ius baoowen uai' uxopemur. weogħe'afe
áuon xipóuna éu uaslopi'or dépuatos, tħara' u' qiprovu dép-
uatos i'wodn' uala, d' u' áyaawafe, uai' éw áwajor uareov, d' oolea
xvea' i'w hí piròs uai' wixor ħażżejjethu pél lepa'dia olepá i'w

hī uəpaɪn̄. Iəoθ̄l̄u ōh̄ pəjɔɪnd̄d̄l̄p̄r̄ wəp̄ḡm̄a uəl̄ d̄h̄ūl̄a c̄eja-
j̄l̄k̄ea dia' hī' uəpaɪn̄ w̄oip̄x̄l̄d̄a d̄e' l̄a' ēv̄e l̄v̄al̄l̄v̄ r̄a' īw̄aɪ̄d̄x̄.

Στογά' ναι' ἀνέρυθρα δύναται ὁ βασίς ἐπευκής καὶ ἀνέρη
ἴγιοις εἰς τὰ θυμόλια λαζαρίδια μετέβαλτο περὶ Εὐρωπής, οἵτια δέ
τις ταῖς οἰκείεσσι, ἄλλα αἰγαίωνισσαὶ γυναικότατα τάσις λύχας λοῦ
πορναρίθεις Εὐρωπής μας, άλλα τῷτε εὐφρενεῖς αὐλοῦ λοῦ γαστοῦ ὁ-
γουνίσκοι ναι' οὐχί! ἀριστείρων ωροσώσων. Εγινόταν δέ μετά
τηγάνιον ναι' αὐλακαρνίτεας δύναται καὶ ἀνέρην τῆς Υγιείας τοινόν
τῆς ἀνέρης μογγούς Εὐροπής, οογγούς Εὐρωπής οοιντάς ναι'

muoneinovis uai' los vallechues t'orpareis.

E'p'wai'ua' l'ern a'vayrwo'carla h'r a'lar l'ur e'ori-
u'n mas a'p'aler der' wurnear dia' ubep'ruhun i'go'dar v'
a'walejwaei e'oi'nu' a'nspar, o'was meg'hawaei er' Ejjádi uai'
oujef'waei la' a'quala mas, a'hra ualo'wir i'go'dar u' xpi'-
das a'khlu'uar. Eu l'ur a'walepw cujojus u' lejolepar uai' o'ys
owlepar a'vag'eo'per h'r lo' Passow, o'les a'p'iybar h'r Ejjádi
uai' k'upabur h'r j'wosar lo' ja'oo a'c'egege cujojus
646 a'p'ma'ker.

Ejjádi uai' iu' h'r Ejjádi o'u o'j'go' n'oxoj'uhuear u' h'r
a'p'reujoj'n la'shr uai' a'wape'huo'per iu' la'shr o'u o'j'ga'
Ejjádi cujojus, a'kres o'was u' e'oi' lo' a'je'clar a'p'rop'forlas
mu'vor u' lo' a'or'uhu'or p'ecos h'r k'ayoudi'ur. a'j' i'oxaluz, uala-
garous perquem uai' his a'ra'jus corrwa'et'as uai' lo' pe'-
goes, o'oeq e're lo' h'ui'lepor ueru'j'or uai' je'faror h'r a'xai'
as i'ymiu'ns muoneiu'ns, n'p'ato c'rloros uai' e'wurionlos a'p'ce-
wad'heia a'pos' di'c'waei uai' lo'les uai' o'lu, e'go'per k'ud'gesi' In-
uohu'k'ayoudi'ur uela' lo' p'ejos u' w'pacaiu'ns p'ec' waqaen -
uarku'w' i'w'o' lo' c'p'ejeros u. Itaxli'os uai' d'lo' C'ip'wai'ur, e'z
bu'jhaum' de' i'w'o' a'je'clar q'jol'pus muoneupus uai' i'p'ef'aylur
h'r di'q'op'ur Ejjádiu' xap'ur.

Um' ul'ang'or a'pos' h'r a'p'rewaei uai' lo' p'ejos E'wue a'p'c'
a'arlos lo' w' A'mras a'f'io'jor muonei'or a'p'redu'or a'f'opp'iz",

oðlros éxper hñ hñr vñ' dialeguer euregállus uai' eis o ñepi.
euplékaras áðegéjaper uai' éfðper woð' hñr epar' vorhñr
águður, id'a en hñr ér Þóðerfjörð uai' Keldur, fassjuméur.

Þó ñepiður' lóðlo ñuposívor éuácole hñr éi' hñ ñuposí-
um nñur ñorðas diahlþerímr legasíar, éuð' ðu ír 18. aukép
hñr seiðir ójir águður ér býfarkaun' ñaparímarhñr, aðos-
gepor eis lo' "Dros áruðojojigor" íwnefðar. Síðh ba' hñ aðgym-
la ñauðaia uai' jíar ongvarhñr nñ fñsið, ar éi hñr 18. auk-
muñ 19. aukmuñ 20. aukmuñ gíðor nñ ñorðar, iðnæfaníello dë er hñ aí-
ar, óh hñ ló' mejos uai' óðruðr dia' hñr uapruñr uai' ájjur hñ
legiðas metabojuñ.

Éiðoper uai' ér aðxið óh nñ woðneis uai' nñ muogiun' ñre
ájjyméðello, nñ uorðar, ájúceus, ére de' eðl' lóðuðor suraðeis,
óðor nñ woðneis uai' ló' mejos hñr leysvöldiñr mas íverniðnear oxy-
xórus uai' áðo' hñr aðhñr fuxmír, iððó' ló' hñxord' hñr yvniðag
qjøfðas, iððó' ló' uovoðriðra uai' ló' beðasíor hñr aðobálur,
iððó' hñr aðmuðiðar hñr jayðas hñr aðhñr, iððó' ló' bortleþor upó-
lor lóðu uapnuðuþjóðu uai' ló' yððuðor lóðu uapnuðor eis la' ið-
uðenra d'érðea hñr bœrvñr hñr Egjáðos, la' ówoðia iðuðagar lóð
águðuðor uai' lóðu uapnuður.

H" Hæfipos, nñ Mauedoria, nñ Kleded' Egjás uai' nñ Nyosor-
rnios ére aí ual' iðfoxmír xéðar, ér aí aðeblaðmear ld áðn-
eó'lala ñupuhua' águða, síðh ér aðlais fiedþaðal'concar la'

enparhuválala lūr iclopiuár yeyorólar. H' Haerpos piágela wewleí.
u vacúr uataí lñí jorpiómla hñí aupaçaywñs lñí leayovdiúr 's
dn' ére n' xwpa, n'ls e'oebjñlhñ dep1660'epor ijlás appas dñá
hñ áfias aúlur, ovlas u'cle warlaxou onsepor d'ralas'ls r'
ánuón dñpioluá'leayovda n'weewluá', éwá ér Haerpos ój'ja
éra wapucéppuar.

Έό μέγος τινί θηρούντων αὐθιδινών, ώς ναι' ή ασθενείς αύ-
τιν, διαφέρει νατά' λόγων. Έχει απαλυνθεῖ οὐδὲ οὐδενόθια
τινί μεσογείων χωρῶν αὐθορέουν μεγαρχούμενή της περια, πάθον
τρα πορορ ναι' εὐαλος λόρων αὐτινών εἰναις εἰρηνικούς φυγήν.
Τούτο ευθείας, διότι οι λαί μεσογείων νατονούνται γεθάνεσσαν
παρόλεπτοι λοιποί μηδουμείς τοι τοῦ βασικού τοιναθημένων, εν
αὐθεότεροι δέος λοιπά λαί μεσογείων νατονούνται, οἱ γενειναὶ πορ
ναι' αὐτογενήν αὐτού τινί λεπτίνων εἰχον μή παραίνειν ναι' οαστήρο-
πορ θαγασσαν. Τιδ' λοιποί πολοι ναι' λαί αἴγαλα τινί μνοναν ναι'
τινί οαπαγίνων μεσογείων εἰναις χαριέγερα ναι' γενόλεπα, εἰρηνούνται με-
λά τινί αἴγαλα ναι' λοιπά λαί μηδουμείς νατείπα τοιναθημένων.
Έό μεγαρχούμενός είναι μή ασθενείς ναι' τινί μέγεις απαλυνεῖται ναι'
ειναις λαί ασθενείς αἴγαλα. Ο πότος εἰναις τινί λοιποί αὐτοί παρεχθέντες εί-
νει νατογενής. λαί μέγενταί ταινά εἰναις λαί μέγαρος εὐόλοι ποροί πορ
εθεότελα είναι μή ναθήσιας Μ. Ηαία, πότων λοιποί αὐτούρλουν ναι' αὐτο-
μεμαυρεψέρον αὐτινών δέος μηνών μερίας Εγάδεσ.

Eis lá' aorhuid' Ógála, uelá' lín aoridéas drúmBéarún í.

xaiur jéteur, ñaðoñjelas uai' níjos aexas oñpeñelator, ér oojois
wosocoñoráfor hñ kuyugraçuiñ nípur neyad'a. aÿ' ai' ñooðeóes h-
rñ éu' tur d'quáler loñler d'er qairorlañ 'Bayeris. Zérøi a'oi-
uoi n' raulas d'repxópero, éu' tur hepar loñler d'qñuar did tur d'
quáler aitñr "Xn tm' diabáteus' tur, d'qñuar wapadóes aÿur ne-
pùr tm' 'Ejádos, as sapayabörles oñ tur Storkuñ xupur 'Eymes ueli.
wajacar ual" "dior bñðor uai' siñma uai' "Biquor weciendíosar-
les aitñs uai' ní' lo' yuconuor idíñua loñ Stórlu. Oñlas ér éu' tur
d'quáler, áhra wapudíoyer érlaibx, ére uai' "Zén Co'kas lo' jequ-
pir n, oñhos n' ñooðeis a'varlañ uai' ní' aÿa neón tm' 'Ejádos,
dior ér Kestn uai' ér 'Ahn, érba uai' lo' a'qua uayilau n tm' Her-
ley lo' jequ'".

Бүгүнкөнде, христианндар олар онын религиеси таңында
түрк таңында миссионерлер түрк миссионерлер таңында
түрк миссионерлер таңында миссионерлер таңында
түрк миссионерлер таңында миссионерлер таңында

Hébreu ní hinn monachini éire éineáin, ní hins a'woleyt hín ci-
ar lín a'ghearr, a'bhreis curdeóiseir ní hinn a'fós lois éindóthas a'fha-
is Éiginnas. Tá an a'fhs uai' a'reoibh lín a'ghearr éiginnas an t-éidíun
dúraíteada r' a'fodháis hín a'fhaighneann ní hinn é f' éineáin u-
lachas. Aibl' éire a'fhaighneáin. 'Eo' a'fhas a'fhaighneáin de-
tais.

gjūz eis uai óbreior uai fívor, éis lagoúlor uai éuagjifóretha, éis lagoúlor uai a'aoobájauer hír eipern níur ualaarjún, m' rofijo. per ói Ó'áruíauer eis lor fíudoaoj, legeir hír Épíwans.

Lagorriéauer Egnres. Neó warlos d'ávadóefáuer lá kura níur éjmoopecais. Dióli xap' aútar a'oeudéxha, n' uajáu valois níteas e'ujelas. Aoobájauer a'oo' lá' exojeia níur a'cida-la öforla gaopias éuagjifou i'pawai uai a'bousur uai éigaya-juer árl'aútar lá' lagouidia ooí puejouir Ópiaé, uai a'euio, lá' lagouidia ooí éfearidnoar a'oo' hír fuixir uas, a'oo' lor vóvor uas, a'oo' lo' uajáu hír a'joovaloias uas. M' aúla' ájs aohéauer hír curridnoir loú Éjmooeardos, hír curridnoir ooí futei ra' Ego-rión n' a'boea' n' feniun, n' éoo' futea ra' ualaarjún, i'cas lor ébrispor uas.

Téuáuer exoja's muveruis, eis aís uela' hír Éuaynacachum ra' didaemula uai n' dnuohun' uaydá, n'hs a'oubaráice lá' éya loú Miaoijn, loú Karapón, loú Bóleapn, loú Giáuov. M' xwriegauer wole' las d'oo adyqás, dióli ó xwrieguós qepés lor öje-ðor a'qoolepar. Équidáuer d' uela' f'eocas eis hír ébrisun' mu- ciun', m' fér édizacar ra' éxour adáfuvela loú oléquatos lar uai baigjeus a'gnogómlo.

Bóle uai lóle pórav o' éjjuriuós xapauhíp Óa' éðpauabn' uai lóle pórav a'aooupoíauer losz ébrisuodz níur uvdúrocz losz éu hír a'qoolepar, oihres ló' éxálar apó warlos aepiéggij-

Ἐὰν οὐδεὶς ἡμί εἶγεν φέρει. Τότε πόνον θέτειν εἰσιλεγένει τὸ ἔργον, οὐδὲρ αἴνιαν φέρειν εὐρέχειν οἱ ἐρδόξοι λοῦ Στηνώ-
ες ναι τότε τό δάπεδον τῆς εὐραμμούσης τοῦ λέντην παῖς θέτει α-
ναστράφει αἰθέριον τοῦ λοῦ μετάνοον παῖς, οὐδὲλας αἴνιονειν εἰς
αὐλοῦ λοῦ αἰσθαντοί τοῦ εἰσιτίου συνοχωρεῖσιν.

Τότε πελάτης βιβλίον, απεικόνισται τότε μετειστον αἴνια
τα τῆς θηρούσης οἵπερ Μούσας, δύναται ταχείαν εἰς τούς
λεοφόρους αειλός φροντιστούσου ναι απειλήθειαν οἵπερ οὐρανού
αἴσχυλονειν· αἴταν δύναται αειλός τοῦ αἴσχυλονειν ναι οὐρανού
τούτου εἰναιούσης ωρλός τῆς πονεινής εἰς τοὺς εχοντούς διδά-
σκολες. Εαί τούτη δέ αποκελέθουσαν εἰς λίγην ναι λίτην αἴσχυλον
μερούσαν αἴνια, αἴτη πελάτης τοῦ εὐχαριστίου δύναται τοῦ μεροῦσε.
τεχθεῖσαν οὐδὲν εἰναιούσης αρεταίνουσαν λεοντίνης αναστάσιον εἰ-
σιντοι σερόβιτοι, εἰς οὐδὲν αἰνείνειν οἵπερας εἰνειας.

Περαίνοντες λοῦ απόγονον οἵπερας λοῦλον ἐξαιτίας θατήν ε-
αίνιαν τοῦ εανιότλατος, ταῖς γάρ οὐτοῖς οἵπερ τοῦ πονεινού τοῦ λο-
ισθαντίου αγήπητες ναι αἴροντον εἰς λίγην μαλακήσιμην ναι τῆς οὐρ-
ανογορίας αὐλοῦ.

Ο μονίας
Γειαρλάφυρρος Γεωργίαδης

ΑΣΜΑΤΑ ΠΟΙΚΙΛΑ

1

•Ο Γιάρρες ο Μερόπιαρρες. (Θραυστός)

Ηχος 6'. Δι, Ρυθμός Γεννιος, χρόνος γοεγός

Καρ ο Γιαρ ρε ε εσ ο Μο ο ρο ο παρ ρες αχ νιο ο

μα α ρα α χορ ο Γιαρ ρες αχ ναιρ ο Γιαρ ρες

Ζαρ ρε ε εσ ο Μο ο ρο παρ ρες αχ νιο ο

ι οε ωιρ η ζεν ναι στο ωε ε ε γαδ ε ωη η γερ

Επιροτ. (Καργιουά)

Ηχος 3α'. Ηα, Ρυθμός Γεννιος, χρόνος γοεγός

Καρ ο Γιαρ ρε ε εσ ο Μο ο ρο παρ ρες αχ ναιρ ο Γιαρ ρες

ωενερ, εεεερ, εεεερ, εεεερ
ο Μο ο ρο παρ ρες αχ νιο μα α α ρα χορ ο ο

Γιαρ ρες αχ νιο μα ρα χορ ο ο Γιαρ ρες

Έπορ. (Νογίλα)

Ήχος β'. Ατ., Ρυθμός Γεννιος, χρόνος γοργός.

[Επορ.] Σιαρ ρε εσ ο μο ρο πιαρ ρε ναιρ ο Σιαρ ρε εσ ο
 Μο ρο πιαρ ρε αχ νιο μα α ρα χορ ο Σιαρ ρε εσ
 [Επορ.] αχ ναιρ ο Σιαρ ρε ε θε ωιρη ξερ ναι στο θε ε ε
 [Επορ.] γαδ ε ων η γερ

Έπορ. (Κούρεμα)

Ήχος α'. Ιτα. Ρυθμός Γεννιος, χρόνος γοργός.

[Επορ.] Σιαρ ρε εσ ο μο ρο πιαρ ρε αχ νιο μα ρα χορ ο
 Σιαρ ρε εσ ου ουι α μα αρ α α μαρ
 [Επορ.] Σιαρ ρε ε θε ε ωιρη ξερ Σιαρ ρε ε ε ε θε ε ωιρ
 η ξερ ναι στο ωε γαδ ε ων η γερ ουι
 [Επορ.] α μαρ α μα αρ α α μαρ

- “Ο Γιάννες ο Μορόγιαννες ναι¹ ρυμανάχον ο Γιάννες
ο Γιάννες εώθεωι πρίξεν ναι² στο ωραίδ³ εώνγιεν,
εκλύσεγεν τήν μαστρασάν, εγρέφιεν ο ρδάνον.
Τηέβεν ρδάνος αγρυπος ναι⁴ θέγ⁵ ρά⁶ λέων⁷ λό⁸ Γιάννεν.
- “Καյίς, καγίς λό¹ ωρόγεμά² μ³, καγίς λό¹ δεγιράε² μ³,
καγίς νλ¹ λέωρη ναι² ωίρω ναι³ υείμαι ναι⁴ υομούμαι.⁵
- “Άφεο με, ρδάνε μ¹, άφεο με, αφε² με νάν³ ωέντε γέμεραι,
άς φάγω⁴ σδ⁵ λό⁶ νύρη μου ο⁷ ερχουμαι, ρδάνε μ¹, φά² με.³
Τηέβεν ο Γιάννες ο¹ εργεφεν ο ρδάνον εθεριώθεν,
ναι² όρλες λερή³ λό⁴ ωράν ναι⁵ αν⁶, ο Γιάννες ναλβαΐνει.
- “Καγίς, καγίς λό¹ ωρόγεμά² μ³, καγίς λό¹ δεγιράε² μ³,
καγίς νλ¹ λέωρη ναι² ωίρω ναι³ υείμαι ναι⁴ υομούμαι.⁵
- “Άφεο με, ρδάνε μ¹, άφεο με, θερίον, ωέντε γέμεραι
άς φαγώ γέωω² μάννα μου, ο³ ερχουμαι, ρδάνε, λέψ με.⁴
Τηέβεν ο Γιάννες ο¹ εργεφεν, ο ρδάνον εθεριώθεν,
ναι² όρλες λερή³ λό⁴ ωράν ναι⁵ αν⁶, ο Γιάννες ναλβαΐνει.
- “Καγίς, καγίς λό¹ ωρόγεμά² μ³, καγίς λό¹ δεγιράε² μ³,
καγίς νλ¹ λέωρη ναι² αγρυπων³ ναι⁴ υείμαι ναι⁵ υομούμαι.⁶
- “Παραμαγή¹ σε, ρδάνε μου, άφε² με νάν³ ωέντε γέμεραι,
άς φάγω⁴ σδ⁵ λ⁶ αδέρφα μου, ο⁷ ερχουμ⁸ υελέρ⁹ ναι¹⁰ λέψ με.¹¹
Τηέβεν ο Γιάννες ο¹ εργεφεν, ειιιγεφεν λ² ορειδίν,
ναι³ όρλες λερή⁴ λ⁵ αντικυρά⁶, ο Γιάννες ουι⁷ ναι⁸ ερλει.⁹
- “Άφεο με, ρδάνε μ¹, άφεο με, θερίον ωέντε γέμεραι.

Παραναγώς, ἐδάιε μου, θεοῦ φαραναγίας,
θέμανταί τοι λα' χάλαγαί μι', διαλάχνουμα, ήμ' χέραν.
αἴ τούτα ξάι· νού αργείων ξάι, ἐντάτηρχουμας φάτε..
Τήνερ ο Γάρρες κατέρρεψεν, ο ἐδάιοντος θεριώθεν
ναιούτας λεπτού λόγου μέραν ναι· αὐτός ο Γάρρες νατιβαίνει.

Eixer la 'ixéja 'o glawda, h' jvujar uqeuaqievor.

ay' a'w' o'w'i'g' o' u'ens al' a'ouj' i'g' la' j'e'reya t'u' e'plas.

uai'ay'ao'oai'ny' uárralv uatauato'las u'et'elas.

Sōgl̄s a'ō'ōōig' n̄ uāȳ lōv, x̄vən̄' uāȳḡsēa

Xeugor unjor 'sa' xépia hy oai'z uai' ualibai're.

valauaedur' lóf Giárrer als uai' goðeif' lo' óðáuor.

— «Кайыз, насыз ло' сиро'жерд'и', насыз ло' дайырал'и'и»,

ua'ayūs vlo' bəw'ya uai' oī'ra uai' uəp̥as uai' uo, uoūya. //

— «Pláno, loξáe'lo' ορόγεια'σ', ωαιξάε'lo' δεγιράε'σ',

νεαγίς σ' οὐ πορφύρης φέρει τόπους, θάρατος τόπος νομούει

— «Só'r do'g', só'r do'g', ré'uópaigor, la'jorruá's'a'oo'ber; ».

- « O uérnu' as lóis oúparois, n'uarra' u' as la' réqia

9' a'de'j'q'a u' gla'ore uai' boorloir, u' éj'w uovplw lois deánuos,

— « Καθύς οοῦ γέσ, νέ' υπόρασιον, χαρέγγα' εὐ' ὁ Σιάρνες.

αὐτοῦ μὲν οὐδεὶς αὐτὸν τίς τινας εἶναι πρότερον ἔπειτα γένεσιν.

as en o Fairres adegoo'eu', n' uagn lou n' rûqe eu',

lou Fiárra lá' mu nó lea as eir' gur a madaíora e'. "

Conuivios. — Eis ló' aúló' apó'sawor áragé'pelas uai ló' éwó'xeror

άρια, σωρ φάγησε σώμα και λόφων.

Ó Tiárras ö Moróparres uai' ö varaxor ö Tiárras,
ö Tiárras étoipáciudar ra' gláym xapás uai' yáimoz.
Tápos 'shír wóplar égleutu uai' álórav qobeqifju.

— « Χαρέ μ', ναι ἀνόθεν ἔρχεται, ως εἰς ταπεινόν;

— «'Ερθε ταύτην φυγήν, ταύτην χαρεμένα.»

—“Xápe k’éja ás wayúwape s’lo’ xáguivor g’ágúvir,

Ζαρέ μ', ναι' ἀττινάστε μ' ἐσύ, ρά' οώσην τίν φυχήνου,

Xadé u', uai' ár riucú G'éjú, rá glesáyw'jú lóí yájio u?..

— "Euer' äda-woü eglejer väi u' eiwer qa' uai' oia;

ωάις οὐεὶς εἰσερχεται παίδευσθαι τούτην τὴν θεόν.

Ἐγενόμη τοι δέ τις οὐδείς με, φυχήν ἔσπειρεν μαίεψαν.
— «Παρακαλεῖται, Χάρη μου, Ιερού παρακαλεῖσα,

ἴ^ηκα μαρού^ν τα^ν ιχθίουνται, μουρά^ντια τα^ν αγρεύνω,

énei ſunív ya'xapicor, as' qleyáju'yá ló' yámo el'.¹¹

-or' Euer' adā-woō ēgl̄er wāj u'ēwer qā' uai' oia;

wáj u' ðwer náðua' seppugor, wóle ða' glasás ló' yámo';

ئەر ۋەڭلەر ىۋە ئە، چۈخىن ەۋاپ'ىنىڭجا".

— “Agnír” íf; wroðla s lóv Jeór, s lóv Fjárrer uai äppa xróvia.

Ayewéls t'ubis i'appóglaser 's la' écouvrancia j'ééber,

ωαραναγεῖ λόρ Στοινήν, ἃ λόρ Σιάρρει ναι ἄγγα χεόντα.

—“Aile ḥe ‘ad’ lōr uñeir al’ ḥa’jji leānla xórija,

“Ef sín lítlu síðaíslor fárrer át væðas óán raðlegarvöldar.”

- « Képdai' u', d'qerim u', nepdai' ue, ò Xápos un' nepdai' ue ..
- « Víe' u', oás rá' nepdai're se, Xápos rá' un' nepdai'rle; ..
- « Dós u' ás lá' xpóriæ c' lá' wojja', Xápos rá' un' nepdai' ue ..
- « 'Eyw' ás lá' xpóriæ u' lá' wojja' n'mépar' u' davejw ..
- « Párauajā ge, Ágewen muv, Deov wapauajás,
 Ágewe' i' u', wapóglæ 's lór Deov, 's lór Tiárrer uai' ájja xpóriæ,
 éwo'lo uai' lór uwe' muv, émer xpóriæ' u' édáuer ..
- « Ágewels ówic' éywiger 's lá' éwoupáriæ i' Eber,
 wapauajei lór wowlir, 's lór Tiárrer uai' ájja xpóriæ.
- « Áue rá' jés hí párrar ál', Óá' jí leíarlæ xpóriæ,
 ás d' l' éwca' lór Tiárrer áls, ás wán rá' gleqaroolai ..
- « Képdai' ue, párra u', nepdai' ue, ò Xápor un' nepdai' ue ..
- « Víe' u', oás rá' nepdai're se, Xápos rá' un' nepdai'rle; ..
- « Dós u' ás lá' xpóriæ c' lá' wojja', Xápos rá' un' nepdai' ue ..
- « 'Eyw' ás lá' xpóriæ u' lá' wojja' leixápir' u' davejw ..
- « Párauajā ge, Ágewen muv, Deov wapauajás,
 Ágewe' i' u', wapóglæ 's lór Deov, 's lór Tiárrer uai' ájja xpóriæ.
 éwo'lo jw' hí párra muv, álé' xpóriæ' n'edáuer ..
- « Ágewels ówic' éywiger, 's lá' éwoupáriæ i' Eber,
 wapauajei lór wowlir, 's lór Tiárrer uai' ájja xpóriæ.
- « Áue uai' 'oé' hí uajm ál', Óá' jí leíarlæ xpóriæ
 ás d' alor l' éwca' rá' jí, rá' wán rá' gleqaroolai ..
- « Képdai' ue, uajm u', nepdai' ue, uai' Xápor un' nepdai' ue,

dos p'as lá' xóriá o' lá' uaya', xápos rá' un' uepdair' pe .,,
— "G'úa' lá' xóriá lá' uaya' queí u' estí uavílar .,,
"O Piáres uáres hñ' xapáv, o' Piáres uáper' ló' jápor.

‘O Huítas. (Cóqueira)

Ἴχος γ. Γα , Ρυθμός Γενειος , Χεόρος πορφύρας.

A[ccord]e[n]t s[ecund]o[n]d[er] t[em]p[or]al[is] i[n] d[omi]n[u]m
uer tas o o ov ras & ja uver Raq ua sun oo o
ra a pe a ar yao uar & we yver ue & ep touue ja
uer uar in ue par ue & ev regu ja uar yao
Erepor. (Εραστούς)

Ἄλλος δέ οὐρανός ἡ γῆ τε καὶ οὐρανός, χρόνος πάρος.

A [سَرِيبُونْجَيْنْ] B [سَرِيبُونْجَيْنْ]
ue ras or za des e ja a per
ue ue sun do za
B [سَرِيبُونْجَيْنْ] C [سَرِيبُونْجَيْنْ]
ue a a ar pae e we per ue te zour ue ja a
C [سَرِيبُونْجَيْنْ] D [سَرِيبُونْجَيْنْ]
per en ue ea ar wer zeau ja wa a a pae

Έρευνα. (Καργιά)

Ἄγος αἱ Ήλια, Πελαιός Γενεύος, χρόνος γοργός.

"Ezeerov. (Kavjua)

Ἅγιος Ιωάννης τοῦ Βορείου, Πατέρι. Ἀγαπητός, χρ. γοργός.

Augilas örlas éjauren aqna'sin volaqne'ar
éoéyres u' éplour u' éjauren h'upépar we'rele aqjáma
éoéyres u' éplour u' éoéper érréa u'la eoópor.

Houggis éðður u'luórefur 's lóu fyrir "hí áupar,
suólar sei' nágváðelar 's lóu fyrir" hí gíom.

—“Ooo’oo’, oooyyir, ooo’oo’, oooyyir, en’ku’u hi bowerleiar.”

— "Aueila ^{oo} u", où rlo' uadegar uai' où rlo' depuérées;

- la' jorua' g' ixajacsar uai' hñ uajn' g' eñpar. "
- "Oo'i, wooujjir, oo'i, wooujjir, un' leis hñ bouuerleáar. "
- Kuñber u' enayonorefer uai' s' l' ajeteanajáer
 uai' lo' wooujjir uejáidner eár u' arþewow jay'ar:
 "Aueira u', gú' rlo' uadecar uai' si' rlo' wepixeis;
 la' jorua' g' ixajacsar uai' hñ uajn' g' eñpar,
 q' ojor uajjior q' ajojó g' cleurre uai' uabaujuire,
 uai' t' aja ra' uabáteea cleure uai' x' uilifre.
 Kaqqíre lo' bouuerlpir al' uai' eglecer la' boudia,
 uai' la' wooujja' qobérifer ra' un' leüre la' ooópa,
 oja q' opea' qobérifer s' l' opea uai' la' eajia.
 Géi' jous waj' eqobérifer ra' un' leüre la' boudi' al',
 Joi' uje'plas e'qobérifer ra' un' ujore lo' jurr al'.
 Göle u' allos Aueiles muu' s' l' aixuooópl' eñjer,
 epien' la' woóplas ávorxla', la' xapaitípi' ayeidia.
 "S' lór Jór eñour, ré' uacúpo' muu, ts' epláre uorlogláre; "
- Karéis, uareis' u' ejájeoer, uareis' u' aoxoyéber,
 uai' lo' yajoujfir l' ajojor jayet uai' aoxoyotáar.
- "Tá' Jon' uje'plas muu lo' xalnje egláre uai' d'abairw. "
- Awar' alou' ejájjefer, exwácler u' e'x' uai' sajer,
 b'xuonowá lór uacúpo' al' rd gláre uai' uorloglárn.
 Aueiles apír ra' opógláre n' uo' e'pber u' e'jíber.
 Oñj'oooujja boíleer awar' s' ó claurodeópur.

- "Slór dor' éeour, oúzhoouyja, ouvér xapár Edíer; "
- "Káber ūpar xapár diabai", uáber nípiépar jámos.
ámuor l' allovor híxapár ájjo xapár 'u edíer.
uáber zálkiv' magjir' upaké, uáber jibáer aímar." Bilhounoagá lór maúrón ál' ra' olá' uai' uorloglán.
Aupíras muu 'u éwro'glaser, n' uóp' épber u' edíer,
éwíger u' elagánefer 's hí Zébar ló' jefúer.
énei uáborlar Ejeroi, ákávar qobeeifre.
- "Zabáste'ue, Ejeroi, hí Zébar áj diabai'ru.
ó maúrón reór wajáer 'í', xweis layir 'u' uére
n' uajn p' reór uorái'or 'í', xweis éuer 'u' gleúer.
(lór davalón ál' 'u' rouri', hí uápn ál' 'duvalas)
Ar uroúw uai' suolóra eay, Da'jéye ue qoréar,
áv uroúw 'u' suolóra eay, Da'jéle u' éqobé'ber. "
- Kwáinla gúp' lór maúrón ál' uai' 's ló' batón jufitír,
Bilhounoagá lór maúrón ál', ra' olá' uai' uorloglán.
Aupíras muu 'u éwro'glaser, n' uóp' d'wé' éeber,
éwíger u' elagánefer uai' 's ló' uacír' hí wóplar.
ó maúrón éxipilíter uai' 'uacír' ójor éctier.
n' uóp' éwaxegwáriger, étwer u' épber Aupíras?"
- "Aroi'ele'ue, né woplá', awoizte uai' ás éwadíra.
ó maúrón reór wajáer 'í', xweis layir 'u' uére,
n' uóp' reór uorái'or 'í', xweis éuer 'u' gleúer ."

- "Broīgar ἀλον οἱ μορλάρ", ἐμαῖς ἀσές Υυείλας,
 ἄγοι εμανιά δίγρ ἀλον, ἄγοι νανι "ἀστόννε,
 ναι' τὸ εμανινίν ἀλ' ναθελα ναι' τὸ νανινί ταέρεν.
- «Τιά' σοις, γιά' σοις, Υυείλα μου, ναι' μη μορλογίζω,
 ἀλά μεράγον απάλεμαν ἐτέραν μυνηδέη.»
- "Εναρετὸν εναθίζεις ἀλ' ἁδό χρυσό θωνάριν,
 χίριον ἐμφρός τονίκωνεν ναι' μέριον ἀλ' ὅσιον
 ἄγα θαυμόσιον φαρανιον τὸ Λύτην Στέβας τὸ γεφύριν.
 ἐφύρετη μή νόρ' οὐ τρούγετην νέανταν νόμερας,
 ἐφύγετη ναι' τιονέφετη τὸ μή μαραθολαμιάν,
 ἐβράγης ἀσότονον μόγφον ἀλ' ἀσότονον λα' γερέας.
- «Τιά' φά', νόρη, γιά' φά', νόρη, ινοζελεφον λα' απάλας!»
 Υυείλας ἐφεισούμενης, ἐτέραν νόρον επονεεν.
- "Ορλαν λερῆ τὸ πέραν ναι' ἀσ', φουστανον μαλβαίνει:
 εἰλεπεδελαν να' γένεταιον φουστανον μαλβαίνει.»
- Τα' διάνευτας ευαλβαίνανταν τὸ Υυείλα μή μαρδίαν.
 ἐγνέφετη ναι' Υυείλας μου ἀλ' πνιγίν τον νόρον.
- «Κόρη, ἀνεῖν', ωοῦ ἐρχουνταν, ναράν ναΐ' οὐ ἐγνωμεῖσι;»
- «Ἐμφρός ωοῦ ἐπλαγὸν μανταγγάλος, ομοιάζει να' εἰν' οὐ νόρη οὐ'
 ναι' ἀνεῖν' οἱ μανροι ἀγοράντο ομοιάζει να' εἰν' τον αδέξιαν εἰ'
 ναι' ἀνεῖν' οἱ γερανόφορος ομοιάζει να' εἰν' οὐ νάννα οὐ'.»

“ Η νείτας τυχομάχων . (Ταγγάρα)

Ηχος δ'. Βου , Ρυθμ. 5-ονυμος , χρ. γοργός .

A [Επιτέλη προτίτλων] ή —
νει τας να στρον ε χτι ζετ Α νει τας ωε ει βο γιν SE

[Επιτέλη προτίτλων]

ναρ ο μαγιστρον βασισε ναρ ω. δε ξιοντο ωον

Τηρίτας μασίλπορ ἔχιτερ , Τηρίτας οσειβόγιτ ,

το εναρ ὄμοιή , το εναρ γειβαδ , το εναρ ωιδεξιον λόωον .

Οσα λοῦ μόσμου λα' φύλα' , ενεί φέρ' ναι' φύλεινει ,

οσα λοῦ μόσμου λ' αίμφεγια' ενεί φέρ' μαίαμφεγάνει ,

οσα λοῦ μόσμου λα' ρερά' , ενεί φέρ' ναι' αιγαλιώνει ,

ναι' οσα λοῦ μόσμου λα' ωουγγιά' ενεί φάν ναι' φύλειον .

ωάρλα νεγάιδραν ο' γέγαρ ο ωάρλα ρά' φη Τηρίτας ,

ο' εναρ ωουρρού οουρριλέινον ναι' Κερευνή ίμπεραν ,

αλα' νεγάιδραν ο' γέγαρ ο ανει' ανοθάν' Τηρίτας .

— « Τηνοίς , άνοις , Τηρίτα μου , ναι' αξιο μου ωαγγινάρει ,

άνοις ρλ' γέρε λα' ωουγγιά' , άνοις ρλ' νεγαϊδούνε » .

— « Ηλα' μικρά ωουγγάσα ειν' ο εγέρεν ρά' νεγαϊδούνε .

Φέρε ρε λίν σαίλα μου , ρλ' εύρ' εξηρλα φέρε ,

ναι' λ' ογορ λό μικρόλεον , ρλ' εύρ' φεννηλα φέρε .

άγ φάγω ναι' ρά' μυνηρά ναι' σ' λα' μυνηρόλοια ,

ναι' αν' ενέργειαν ρά' μυνηρά ερύ' οι θ' ανοθάνειν

- ναι ἄν ὃ εἰρίσων ταῦτα μηνύει, ἐγώ θέτω καὶ σοθάρω. //
- Κυρίεσσεν, κυρίεσσεν, πονθίσεις μηνύεις ἢ πότεν·
οἱ Χάροι τούτους εὐεργέτες ἀποτίνεις τούτους.
- « Καίστε, νῦν ἔχεις μετέβεις ναι σύμφωναν πάτεραν αἴγαδονθάς με;
ναι ἄν παθούματι συμπάθεταις, ναι ἄν περιστατήσαμενθάς με;
ναι ἄν πειρατικόν αἴσθησιμόνθάς με, γίνεσαι πατέρας πάτερ;
- « Εγώ, Σταύρος, οὐδὲ πατέρας τούτους χάριντας οὐδὲν,
τάρε, ναι ἄν πινάται μέτοιον, ταῦτα πάτεραν πολλά πονούμενον. //
- Ευσάγετεν, έφαγετεν, ναι ὁ Χάρος οὐτενείθεν.
- « Εμίσθια, παύτι, ναι σπάσει με θαραλιούς πρεβάτη,
βάγε δικτιά μαστογύρατα ναι μονομορφίζασθα
οὐτούτη ναι τέτοιον, τέτοιον μου, νῦν γέρε οἱ γελόνοι. //
- « Έτας θα' ποιέσθω τούτοις πάτεραν ναι τίνι πατέρας ποιέσθω,
ναι γέροντος οὐδεόγερον, γέρει, θα' ποιέσθω τίνι παύτιον οὐτούτον. //
- Επιμένωσι. Τούτοις τούτους πάτεραν ναι τόσα ταῦτα τούτοις πάτεραν.
Αποτίνουσιν τούτοις ταῦτα παραμοσθῶσιν ναι τούτοις πάτεραν τούτοις.

4

Γένη θείκας τούτους γέροντας. (Μαλαΐνα)

Ἄχος τοῦτο! Πατέρας, πονθούσας πατέρας σαλαθεούσας πατέρας, πεντεγενερόγενος.

S C I S T E R N A Y Z E C T U S , S : S A N D Y
m je qu par en nr je qu par e ja Da a a a a qro

οο τα α με την τει χαστο γε φυ υ υ
 ει , ναι Δαφνηι ναι μυν ει , γμε νε την
 τει , χαστο γε φυ υ υ ει , ναι Δαφνηι ναι αι μυν
 ει , γμε νε

Ἔερον. (Ἑρακλοῦ)

Ἄχος Πά! Πά, Ρύθμος Γεννητος, χρόνος άγιος ποργός

Η γε φυ εα η η η γε φυ ρανορα τα α α α μνορα
 να α α μνορ ναι τη δρι , χαστο γε φυ υ υ ει ει
 ει

ει Σου ταν το οη να α τια ας μαν εα

Σιν γέρεαρ ζιν γέρεαρ Ζην Τείχας λόγαρύοιν

Χίριοι μαστώροι ἔχιτας ναι μύριοι μαθετάδες

Λιγον ήν οἴπαρ ἔχιτας χαράστελος λόγαδον.

Οι μαστώροι ἔχαπουρλαρ, θε' ρα' ογεθιν' ιεόγα,

Οι μαθετάδες ἔγαγαρ " Ισι μονβαγέι γιθάρια ; "

— « Και ρό δις με , ρι' αδελφα , ναι στέρω λόγαρύοι γι ; »

— « Ατ διγασε ήν μάννα μου , αγγο μάνναν μά' ή εχω ,

"Ar dīju se l'adējā a muv, aij adējā a dā' u exw,
"Ar dīju se hīr uajn muv, uajjilepor wōrūm u
Me xjedōrja 'uivver, u'andōrja 'uajouivver
hīr Laibbar ra' wān 'so' joulpōr, hīr Kepurin 'soi' jāvor,
Kai hīr Twlepars lōr wouveror adā- a' wōrūmālai.

— "Kōp", uai ūr māpor oolauor ēpoūfer lō' īueoāp" iū",
Kōp, uai ār boulāj uai' waipl̄s ālo, rā'cās" u' ēgēr u' ēfērav,
Lepārl' ēpyuás ībouleger uai' uē'hīr ləabwādīar
Kai'āja cepārl̄x ībouleger uē'hīr muropojār.

— "Ogor loquāfr lā'jōvalā' u", rā' loquāf' lō' yeqūp' 16".

— "Eūneō", uōpn, eūneō", uōpn, eūneō", un' ualapācas,
"Eus adyqoōz ēm̄ ēerilejār, Da'ēpxour uai' d̄iabairre."

— "Ogor loquāfr' lā'jōvalā' u", rā' loquāf' lō' yeqūp' 16",
Kai'āpa clēure lā'jōvalā' u", rā' clēu' uai' lō' yeqūp' 16'.
"Ki' uaijā' jū hīr vēt̄ pōu uai' hīr wajjuapēl̄e u",
Kaijā' vlo' uilas 'ō' uovir, ā'fēō' 'ō' ueboxāp̄u"

Tó qíjevar. (Kwáurn)

Ἴχος Η⁶! Ήτα, Ρυθμός Λαονίδης, χρ. οἶγος λαζάρις.

وَلِلْمُنْذِرِ وَالْمُنْذِرِ وَالْمُنْذِرِ

par a pa ar ouï a par a par

Aðor eðepsíðarver 'fuya' í la' iðsovuðáriq

—“Acte’u’, s lá’ uápiččia c’ vlo’ uateū; sajnuapí’ baxjoraj;

Ale'ui', yá'dós ui' áj ló' neqaleis, yá'wé' ye ö'er uélae.

— "As ló' uo'atū 'u' dīgā ce, à'u 'ō'ō'er uēlās jéju :

Ταῦτα δέ πάντα τοῖς σεβόμενοι προσέχουσιν
εἰδεῖν τὰ μάρτυρα, μονίμως ελεγασμένοιν,

Ἐποίητε αὐτοῖς πόρους, οὐ μόνα μενόν γιδάριν.

'Eupiárois a' u' élépeca, n' uóp' a'wéé' uojuála.

gajū akar uai' ū' gajē, uovifū ū' aqreqifē,

μίσουμας οὐδὲ φύω ἀλλὰ ἀνάγει τὸ πόποδα.

Ἐπίμαθε τὸν ἔργον τοῦτο πόλευσεν ἀλλὰ γαϊόσον

“Ga’ yó’ralá’ Is In’ dírapur, brájelas uai’ cuóvlas.”

— „Vit' u', ra'ðas uai' r'ðapparshn' s J'ðþaðiuvor vorachipiv,

μηδὲ' ωοθᾶς ρά' εἰρίγεται, Ἐβραῖοι ρά' ωαπαθλένε. //

6

H ἀγάων.

Σημα μηχανής ιωάννη Τσερεγιάδου επίημβασης του «Αλοΐ»
φερινότατην. //

Ἔχος Ἀριθμόν παραπάντων τῶν οὐρανῶν καὶ γῆς, τὸν πλεῖστον

A [ευαγγελιστής] είναι
δα α ωτε παρ να α θέτε ωτε παρ με παραγαγών

peg giàoui a par a par we par ga uv da peg già yia già

ان شاء الله

*ap a par

Ἄδα φέρειν νάθει φέρειν, φέρειν τοι παρέστη
εἰς τὸν οὐρανόν μάρτυραν μονίμων ολεγανέοντος
τοῦ σάτυραν μετ' αὐτῷ γουνίν ναι τὸν πόνειον μετ' ἀντικειμένων
τοῦ φαραγγαλίας ὁ πόνειος ναὶ τὸν πόνειον γιδάπιν.

‘‘*Wéé’’ n’ uóen wááhdaa, wééh wiizjááhde o’ níjíor*

upali' uai' xalaix gavli' uai' couppes' uelae's',

νεατεῖ ναι' χρυσοβελίον τον μάθεταις εἰ τέλος μογιάζει,

πάρις λόγου παντούς να γίνεται τον αγέλη των ομορφιών
παραπάνω τον αγέλη της φύσης.

Slor' oúparov' Elépesa jé Ja' Ojapetra 'uáhia

uai'or'laq i'mayolepéca ní'lá'uajá' óp'wállá'

— a Marrā, l'eeājer ouparov u' e'θrosfuiorijar l'ābja
uai'ay l'ouparov lo' pāyiquar jidat' e'θenreñajer.

- A. Óráí 'pe' marsojibaoor, en' ual bairls uai' eosíse

uai'allo' uah̄ber a'w̄pe'ne a'w̄a'is' oja la'w̄o'ri'a

Lepárla xeónia hújewa lóu jibæi' lór wórov

uai'ája cepávla 'Doújewa h̄i uóem h̄ír áya'om.

.....

F.

Πατέ ναι' οὐι βουγίω. (Καρά Ανδρέ Σαρών')

Τίχος Άβ'. Πα, Ρυθμός 5επιμονος (μοροθοδία), χρ. γιανγορός.

Πα α τω ναι οι βουγίω ζω το οι νοσηνικός νι για
τε γεν τευρο να μου ρτογ μα δες θα τυ γί ζω ασ α φι νομη
τα φεμικα τα μιασαρχι νομη τα γι θεια ασ α φι νομη τα φεμ
μα τα μιασαρχι νομη τα γι θεια ο οε τη νον ε γεν νε γεν
τη γιαρετη (ειδωδός) τη γιαρετη ε να δι ο μιαργο τει α
ντη μιορ φον ει η παρ την α

Σημειώσιμη.

Κοπλεόσορ λα' μαγγόσα σου ἴστη μάρδια μ' ἀστέσ' νείνταν
αλεπέα μ' μαλαρούμ' ἄλα', γεργάρεια ἔριδια γέρταν.

Ἐγών νλό' θά' φιγώ έθεν ναι' οι νλό' θά' φιγής με

Ἐγών ἀσ δίγα ο' σύφημαν ναι' οι μενί μοινανίεις με

Ἐναν σύντε μι αγγού, ἔσαρ' λό' νερίν ναι' φέξε.

Όγα λά' μαρτηόσα μου. (Κερασούς)

Ἔχος άβ'. πα', Ρυθμός θεονυμος, χρ. γοεγός.

Ουτοις τηλεγράφων τηλεγράφων τηλεγράφων
 γα α τα μαν τη ν γρ ο ωα μου γα α δια μρυαν
 α α α α ωεε βα φωνα γε εα α δια μρυαν α α α
 α ωεε βα φωνα γε βα γε βα γε να φιου με
 γα να γε βι οθου με θε μερή μη σιν βαι βαι ναι
 ευτράπελη¹
 μα μη μη σιν ται ται

B: ελίξος

Και ολαρ γένε λουγόρα μου λοι' μόσμον ογον βάσκα μαγέ' (Εσώδος)

Βαγέ βαγέ να' φιούμε, εγα' να' μεθνεθούμε

σεμεργήμενη βαι' βαι', ναίμασμήμενη ται' ται'

9.

Τού ανόγαυθον γαμήγιον σέμα, ούκρος λέμένος είτε αρχαιότατον διάγον, ηδεις ναλά' σαράρχανον εθίμον νηφ' ορμήσου γεναντήν, ολαρ έρδιντας ή νίρμαν.

Ἔχος α' πα', Ρυθμός θεονυμος, χρ. ογίγον σέγος. (Κούρη).

Αλιεργήτης τηλεγράφων τηλεγράφων τηλεγράφων
 ον νο ρη ν α ον ν η νο ρη τον μν ν ν ρη

gou a on uo on n n zor uv v en n gou ou
var ai ai uage a a a a ay jor uv v v
v v v v pur

"Aon' uópn, h' párra eou uai' uáfe " ájer párrar

"Ἄρι", μόρη, ή ἀδέίφια σου ναι' ωστε να ἔχεις ἀδέίφια

"Aqñ", nōen, lois yel'or as' uai' xooior äpls yel'oros.

10

60' ioo'kuor yamújor árca, ádelas iq'ómu'jor árdeca uis
yuracuá, ólar oíuyereis uerit'our hir ríquor. (Karjuá).

Ἄλιξ Α! (Νίκαιαςόνε) Α., Ρυθμ. Γενναος, χρ. Κέλπιος.

لِكَلْمَنْسُونْ
لِكَلْمَنْسُونْ لِكَلْمَنْسُونْ
لِكَلْمَنْسُونْ لِكَلْمَنْسُونْ

June 11, 1968

Lugnáois. Táis siwardí ábhuabhláth ó neperthés (júdæ) d'fóbhla

Σοίκεον ἄγγος οὐρανός, σοίκεον ἄγγινηέπα

en' ne por uai' lo' nō pa' ior d' o uapdias bájex,

γ' εντούριες γοῦ μεροῦ, καὶ τὸν αἴγα καί τοι σάες

— « Ἀρεος, οὐρη, ή μάννα εου ναι' ωσιον ἄγγελον μάνναν.
 ἀρεος, οὐρη, τοι οὐρη εου ναι' ωσιον ἄγγον οὐρην.
 ἀρεος, οὐρη, τοι' αἰθέροις, ρά' εῖσαι ἀγαθεύτεσσα.
 ήμα, οὐρη, ή μέθερας, ρά' εῖσαι λατεύτεσσα.
 Σίκα, οὐρη, ίς αἴραδεγγον' σ', ρά' εῖσαι εὐαγγεύτεσσα.
 Μαΐα, οὐρη, ή μέγειανιν ναι' ή μανωσειάν,
 αὐτοι' θα' φάσι εοι οεθερούς σ', ρά' εῖσαι μαθευτέσσα.
 Μαρενί εινοινί ειν' δίλεγκτες, οι εύγα μείδεογόλεγκτες,
 ή οφείλεοωιαρία είν', φορλούλεγοντος λό οφείλεος.
 Τεανόρ γαμήν' ειν' δίλεγκτες, οι νεπόνε μείδεογόλεγκτες
 Η νίκη ειλεοωιαρία είν', λουράνες λό οεγάδειν. //

11.

Τοι' ανόγονθον γαμηγίον δέσμα, οὐλινος λό μήρος εἶνε ἀρχαιότατον δώ.
 πιον, φέδεται ιό ομηρίου ἀνδρεύτε ουαί γενναίων, φροεξαρχότων λιν
 μονεινῶν οεγάρων οεμεντέσσαν ναγουριέων, ολαν οι γαμβρός οεγάρ
 χντας την ανατούμενην οινίας ναι' μελαβαίην, ωρός μαραγιάνην την
 νίμφην. (Κείμενο).

Ηχος α! Ρα, Ρυθμός άνημος, χρ. ογγίον αργούς.

M —————— Ο —————— Ζ —————— Σ —————— Ε —————— Α ——————
 αρ ταυρια δο ο ο οι μου την ε ει χη η η η θα α
 Σ —————— Ε —————— Ζ —————— Ζ —————— Ζ —————— Ζ ——————
 ω α α γα ω ω ω γε ε ζα α α νου ου ου ου ου ου

Zívor fuxn' fuxquaxei's lóu uapabjou hír opeúvar,
Zív' éxu piárra rá'lóu uai'n - piás éi' áquar áquar.
Zív' éxu piárra rá'lóu uai'n, uón rá'lóu juwálar.

Choo'g!

Derí éxer a'deja'ja eozaxxruá' rá' ujaír' a'oo' uapdías,
Cór ujaír' n' rúxla u'n' aúyñi - y'aé 'i' ápuá' ápuá',
Cór ujaír' n' rúxla u'n' aúyñi, l' aécpa nél b' seyyá'.

Choon' d:

— Tóv uai' uai' o' uadetávós lóv pē'déuə waznuáea.
— Líuw, eníuw, uajó'wadí' — jiač' e' áquár áquár.
— Líuw, eníuw, uajó'wadí', uai' ač'io' pəv waznuáea.

Sloogu' e!

‘Egyé sás jeje der ’mwoorā nai’ oer’s nuo jeje eniaw,
Baclaté’ ne ra’ onuwθā - jia’r “e” aŋar’ aŋar’

Baolāk'ue ra'owawōw j̄a' bayle ue ra' uālow .

Cleaning it!

Για' δόλε γε τίν χάρτα μου τίν αέρωνιν νομισμάτων
Νά' νομισματάρω πότι ναρών - γιάρο τί αγάρι αγάρι.
Νά' νομισματάρω πότι ναρών τεί ποιό γιμέρα φάγε.

Spoon'g!

Βγέων εὐειρό λό βουρό λό οαραχονιγένειο ,
ευειρά' ωα' ρα' φθαίσαμε - γιάρο ει' αγαίρ αγαίρ
ευειρά' ωα' ρα' φθαίσαμε ρα' φιάσαμε γιγένεια .

12.

⁷ Κανακάρων. (Κύρν)

"Hér jafnigjor ðóðra addóðaror sínó ófniður yvruður ír eftirdeild
línus meðalinnar óþýðarar, neðurhléðar, öllar yeldi hní gleðir ásónum
gjólnum ní rífunn er hñ ófniða lóð jafnbrot.

Ἔχος αὐτα, Ρωμαῖοι δεσμοις (χοριάκιοι), χρόνος γοργός.

B! ημίσηχον

Σύμερον ελεφαντίνεις - ἔχαραξεν οὐ οὐνάτοινί^τ
σύμερον ελεφαντίνεις

ἀελοίς δέ τοι περιγέπας - ὁδόις ναὶ ἐπιμερώσῃ.
Γ! ημίσηχον.

Στότι ἄγιον βαπτίζοντο θεοῖς - ἔχαραξεν οὐ γάτοινί,
τοτότι ἄγιον βαπτίζοντο θεοῖς,
ναὶ ωάντα ναὶ φρονευτήσουν - ὁδόις ναὶ ἐπιμερώσῃ.
Δ! ημίσηχον.

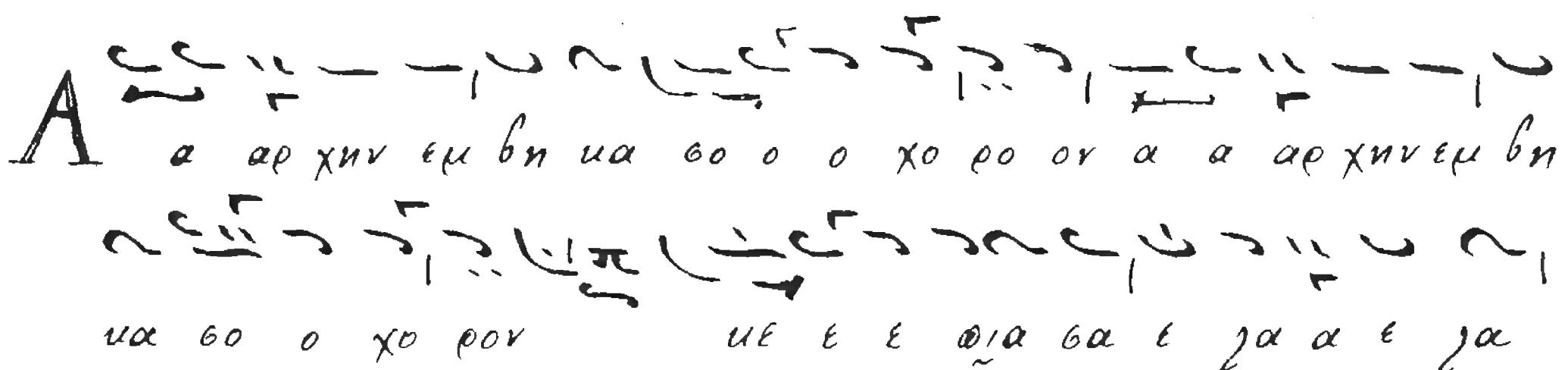
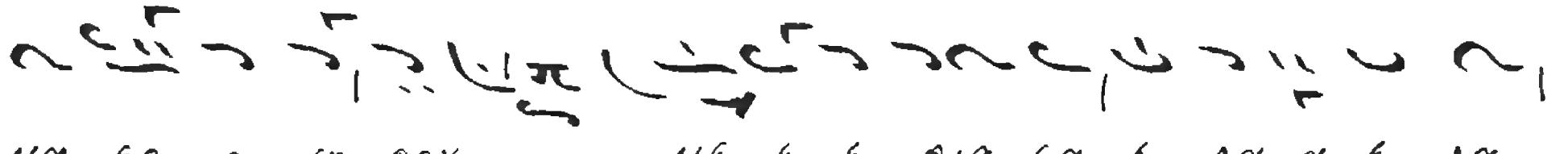
Στότι Τορδάνην οολαμοί - ἔχαραξεν οὐ γάτοινί,
τοτότι Τορδάνην οολαμοί
ναὶ ωάντα ναὶ νομομεβήσουν - ὁδόις ναὶ ἐπιμερώσῃ.

13.

Θύμημα = Ερθύμημα. (Κεάκην)

Πλοιούσιος χορός δέ τοι σύμφωνος, εἰς τότι οὐδεῖς γαυμάτινοι μέσοις οἱ
γαυμάτινοι ναι ωάρλες οἱ φρονευτήσινοι, ἀπολεγούρλες νιγορ εἴρει.
ταλον ναι ἀδορλες συράμα, τοῦτον τελετέδας ωάρλοτε ευρωδεύσινοι.

Ἔχος Ζ. Πα., Ριθι. Αντιμος (εορδεῖος αἴγοος), χρόνος πέλειας.

A
 α αεχνη εκβη να εο ο ο χο εο ορ α αεχνη εκβη

 να εο ο χο εορ εε ε ε φια 6α ε γα α ε γα

لَهُمْ لِذَاتٍ مُّنْهَمَّةٍ

ue e e dia ga e ja e ja

Sixos C'.

*K' ἐφίσα χέρι δρομερόν, ἀγωρο, ἀγωρο ἕαντο λόγα
μαχαιρό ἕαντο λόγανθάνι*

Slixos j.

Τοῦτα τὰ' σωῆται τὰ' φυγά', οὐδέποτε ταῖς μητρίαις,
καὶ ὁ σινουόμενος τοῦ σωτῆροῦ χρόνος οὐδεὶς ταῖς μητρίαις.

Lixos d.

Νά' ίντεν ρρόνος ειναλόν, ομέρας χηγάδας

Νᾱ φίνινέργη ναῑ ὁ γαύμεος, πουρωάρος ναῑ πουρωδήσα.

14.

Όυάγια = "Τοία . (Κρύψειν)

Xofcs', eis ör jaubárovor piecos 'ardes le uai' juraives àcolegyorles
uínjor uai' t'xorles èr uéçç' aitlur uai' la' uovoruá' o'gvara ueper-
lhedas.

Ἄχος Ἀβίθα, Πυθαρός θεοὺς, χρόνος μέλιπος γοργός.

وَلَا يَنْهَاكُمْ عَنِ الْمُحَاجَةِ إِنَّمَا يُنْهَاكُمْ عَنِ الْأَقْرَبِ
عَنِ الْأَقْرَبِ إِنَّمَا يُنْهَاكُمْ عَنِ الْأَقْرَبِ
إِنَّمَا يُنْهَاكُمْ عَنِ الْأَقْرَبِ

γένεται τοπίοντας
ων γικών ων γικών αισιον τη γος γο ορ μα α
τεττής - τεττής τεττής τεττής
νια ε γα ε γα γε ε γα ω ω βε
Στροφή β'.

Τεττής, θάνατορούμαι σε - είς ουγγίμ', ουγγίμ',
φογούμαι ἀστράφα ε' - γά φασεδίζω σε
φογούμαι προύτη γόρ φρόσωφός - είς ουγγίμ', ουγγίμ'
ναι χάρτική εμορφίδης ε' - εγα γά γέμω σε
Στροφή γ'.

Πάρτα μέλλειν και μέλλειν - είς ουγγίμ', ουγγίμ',
σάρτα ναι γίνεται - γά να γέμω σε
μήντη μέλλουρούτεφα - είς ουγγίμ', ουγγίμ'
υπελεόφορ για μέλλεται - γά γά γέμω σε.
Στροφή δ'.

Έξεπλιστας ινδόνεας - είς ουγγίμ', ουγγίμ'
γού χωραφίς οντάπαν - γά φασεδίζω σε.
έποινες με ναι έπειρα - είς ουγγίμ', ουγγίμ'
ε' έποιγγιζες λαδιάρια ε' - γά γά γέμω σε.
Στροφή ε'.

Έπειρ Κερύττειν γέρε με - είς ουγγίμ', ουγγίμ'
ναρίταν νι φογούμαι - γά να γέμω σε
οντό Σουμεγάν οντάραγιάν - είς ουγγίμ', ουγγίμ',

ώργων και ολεφαντούμαν - ἔρα ἔρα γέργα σε.

15.

Sivalepura. (Sapothecia).

Hxos a.' na, Pobuos fenuos (C.' e'ñilelos), xe. ójígor joegos'.

Kā zw sza 0 θēa 0 an ua zw sza m., jn n ra
stnr m., jn ro or e je e rn ue que ja jo qo o

v1 / 40

2. Kai'luu raiūn n̄ uópn

woðxe lóðr valnór
íðþjáðrafe sín ujrm
með lóðr Laurðarór

3. 'O árðpas hūs 'hír wó'plar
wé'lo'wadθi' yuvaró'

- «θα' ετ' ευολώσω, ευίγγα,
ευίγγα Καλεπιρώ . »

H...Mn' ue ouoláryas, Árdea,
éxa leia xardia'
la'ðvo' eis las águajas
uai' l'ájjo s'mir uoyidá'

5. - « Da' ee' suoláca, suújja ,
suújja Kallepirá
Jeos ráxu hí érroia
Jeos rá' uubkerá . »

6 - "Guó'lwæt e", ávðpa, guó'lwæt
wí'e ló' aíxæ' nuv,
rá' 'dñ̄ la' yea'ruvala' nuv,
var'ló'læ wíclwæt. "

f. *S'irei uyalcia's hin wo'plan
hin ci'ci' a'w'la' wajj'a'
nai' waixaipear hin s'irei
'la'qoyeqa' bu'z'a'.*

8.—“Wárra, wárra, wárra,
óooó µ' éyérrnges
µ' bárra µ' wórrus
µ' éwíjwórrnges.

9. 6ó' jaja wou y'ebihæs
gar lo xwpo' repo'
nai' wi'pa ne'cuolára
jia' lor Gauvbiaró. //

10. Kai'ōlar hñ̄ i'øeproūcar
dño ló̄r uayaya'
muñgoi, meyayo, uaiyan
la' uayopa'ms uayya'.

11. Kai' 'lar hñ̄ 'eəeproūgar
'aəōlor uaxaya'

12. Vlor' Agio Kurclarlivo
oñja wogosuivnua,
ida la' yápmala' ms
uai' lóle' wi'sleusa.

13. Slóir Agio Karelaskarliv
cuádla ló ueníuá' has,
égnrla dvo' nocoéjcs
ræxour ló ueníuá' has.

16.

Ít/gua xofeu/uó/r (Ná/lara)

adóúeror após h'eygáé xooór, óle uelá hí cléðir ói reórueror
úe lór yaucelójor uelabairverir eis hí ói uiar lóu yaucelóu.

Ἄχος δὲ Βού, Ρυθμός Ἀντιού, καὶ οἴγαρ λαύς.

- "Kóen, vlo' eixes u' ēgves, vlo' eixes u' ēgyoawópves ; "
 - "Eixa hír párra u' hír yuuvír uai' xwəgiás' u' eixa ; "
 - "Kóen, vlo' eixes u' ēgves, vlo' eixes u' ēgyoawópves ; "
 - "Eixa l'ādýqia u' lá' uaya', eixa' la u' ēgyoawópva .
 - "Kóen, líua lór weθepó' g' as' bór uón' g' uayj'or.
uón', líua hír weθepá' g' as' ém' párra g' uayj'or.
uón', líua l'ārlpádýqia' g' ārlpádýqia' g' uayj'or.
uón', líua lór árlpa sou ögor ögor lór uógor. "

17.

Ἄριστα ἀπόστολού Βάρυον. (Ἐρωτήσεις.)

Ἄλλος αὐτὸν παρέθει, ποθενός σεννυος (ταῖς ἀλιταῖς), χρόνος γοερός.

Kālā qādīlā qādīlā qādīlā qādīlā qādīlā qādīlā qādīlā qādīlā

2. K'īnī d'īyālā yām' nī k'īnī yām' k'īnī yām'

2. K'ējū wívorlas neasí me'hí uoúða hí xeuñ
me's' s'la' d'aen l'árθneá leayoudū ló leaøea

3. "E' as viouue plati'o uaderas o'oo hui

uai' ló' uó'quor ló' uajó' á' yeyó'ue 'cár loey'or.

4. Góqas raxour la'wojá' uai' mejáx lew uajá'
uai' la' ojeor ñauqala's lo' wiolo' mas éñwesla'.

5. "Ax! exθet' warlolariv', uxyloupedula oclavir'
li' hra'zis la' qlepa' uai' qurd'zis leopeqa'.

6. Οὐλεὶς ὁρειο, εὐηνεῖται αὐθαίδης ωρηπέ,
τέρι μὲν ἀρίστες ταῖς καρπῶντις λίτις ναρδία μὲν ταῖς γαχλαῖς.
7. Τοῦτο τέρι μὲν ωρεῖς ηὔτε ωρούγε, μὲν ἀθωρεῖς
ναιτίδιανος ἀγρυπνός ναιτίδιος ταῖς τετράγωνοις;
8. Καὶ ἄλλα τε φιλέων, δυσλύκην, τοῖς λαΐς κέρια τοῖς λαξί-

6 Maçarlar. (Rúlar)

Ἅχος δὲ (Καελῆ, γάρ) θεῖ, Ρυθμός βανδυός, χρ. μέλπος γοεύός.

24 av

Gör Má'parlor xaphír 'éþer ða'wáyn 'omr elcañiar
 hñ rúxlar wáy 'gó' uadlwear, hñ rúxlar uadlwewey.
 uóql' ás l'aññur wítay', ás ló wájauar uaqqia.
 Gör uáipor iuajibwer uatárhuev 'co' qéyyor.

u'ni uájn áll' wae'gleuer mi'ló (varhí)'' naegia,

uai' la' d'áneva ls' ualle'barrav á'vor uaeyao, la'pia.

— « Noū ḥaṣṣ, ḥoū ḥaṣṣ; re' Maṣarṭe, u' īqān ḥar ḥaṣṣat; »

—“Agirw GE lóí ujen nuo, lóí ‘Ae Kwolarkivor ..

— « Xάεος ρά λόγη λόγη μόνι μοι, λόγη Ηε κωδακτίρον.

Stū wās, wōw wās, rē Ma'parle, u'ēwéh'iar aq'ires; "

- « Άγιρω εε λίρ μάννα μου, λίρ Τε Ιεολίνον . »
- « Σάρος νά' λρών λίρ μάννα μου, λίρ Τε Ιεολίνον .
Ποῦ φάσ, ωοῦ φάσ, νέ' Μάρκαλε, ν' εμέτικαν αγίρεις ; »
- « Άγιρω εε λ' αδέήρια μου, λού' δώδευ' Αποστόλος »
- « Σάρος νά' φαίρ' λ' αδέήρια μου, λού' δώδευ' Αποστόλος .
Ποῦ φάσ, ωοῦ φάσ, νέ' Μάρκαλε, ν' εμέτικαν αγίρεις ; »
- « Άγιρω εε λόν πρίαρο, λόν χρυσουπλάκιάτερ
αγίρω εε φύλε φρόβατα ναι' δευασύλε αέροφα
λα' φύλε φοίγον ειαλόρ, λα' δευασύλε χίγια .
αγίρω εε χρυσόν σλαυρόν ναι' αργυρόν δαχλυγίδιν,
λόν δαχλυγίδιν φούζ' ναι' φά' ναι' λόν σλαυρόν φρούνινα .
Κόμαρ ού εγγυοφάλεσεν, μόμαρ ού εγγυονιάλεσεν,
μόμαρ ούρ Λόζ' ού εφάλεσεν ναι' το αργαζέέ' ού ειαλέσεν,
λίν μόρ' ναθίζετε δόμακριν ναι' αλέτε διαγουνορέτε .
Σίγη αήμερε φεγγίρ φαριίν ναι' φύλε πουφουάενα
Σίγη αλέτε φρόβατα ναι' δευασύλε αέρια .
- « Ημε, σινήγγ' μόρη, χάθει, ναι' ώρι' ο' ωιέ' γυρίγης .
ναι' ούλας θυμόννε λα' εαχιά, εύγαισορ νά' βοινίγης,
ναι' ούλας λασέο' ο' ωλαμόρ, ναλινβάσορ ναι' ωόλορ . »
- « Σ λά' φηγαστέας βούνιζει, σ λά' χαμέγα' εμέννει .
Εφλά' χρόνια εφέρασαν, ναι' ο' Μάρκαλος άλσ ού εόθει .
λα' φέριλ' εροίνει ειαλόρ, λα' δευασύλε χίγια .
ναι' ού εφλά' χρόνια ναι' αγά' αφάρ' οε' μίνορ ιελεραιάρος

sajniuapor évíleger awayes' isla'eaxia.

'Kálcer uai' álér épwélegc' u la'híros rúqe éigas ;
la'híros éir' la'apó'bala, la'híros éir' l'déria ;
la'híros ér' o' neidapor o' xpúcionuadwriáles ; "
— "Owíg, ówíg, ré'jyepé', ówíg' a'wo'ber épbes ,

oo, ga' ja' la' suuji, h̄ia muu u' e'ger waqayaevre.
loū Ma'parl' er' la' xpol'ala, loū Ma'parl' er' ll' a'pri'a
loū Ma'parl' er' o' up'apor o' xpusouwduv'aties.

“Egla’ xpo’ra iñépur ’allor uai’äjja eql’árapérv,
är eplas, k’elaz o Ma’parlor, uai’är u’er uajoyepew..”
“O Ma’parlor iñéparer u’ejw e’sér ña’waipu.”

— "As ὁροῦς σε, μάρτυρα μου, ναι τι έφθοινες ήντι ρύπειν. //

— "Αμε, νιέ μ' ναι νάγι νιέ μ' οὐτέ μεί σάγι μηδέ πάλαι,
ναι οὐλαρ εγγίλεσες, εθεθαρεις γε ρύπε.

— « Μάρτα, θέ' ν' αγλύτον φυγεῖς καὶ φεύγεις φαξιμάτην. »
Σπουδαίωσις. Τότε τις διατελείαν είχαν σκαρτώσει ωραίασι
οἱ εἴδης έξι αἵρετοι δικαίωσις είμαιεντος:

— “O Maíparlor éoeáver; gé’fhorachíe’ Ó’fhuoairw !!

— «Καρόγερος γι' γίνονται ναι' αὐτὸινεὶς ἐγένετο οὐαίσκων.»

— «Εγώ φερδίνα γίνομαι, ναι σέ μαρτυρίζω εμπάτηκα. »

- « Καὶ ἀγιεόντας τῷ γίρουπαν οὐαὶ αὐτῷ εὐλογέστερον αρωάτῳ. »

"Εόντες" (Loudouvara)

Έχος α' ηα, Ρυθμοί ένδικηνος, χρόνος μέλιπος γοργός
 Μα να μου για αα ε ένη γη γε ε ε μα α να
 μου για α α ε ένη γη γε ε ε μα να μου για
 α α ε ε ένη γη γε ε ε το ο ο νερό ο
 οον ει δα γω ω το ο νερό ο οον ει δα γω
 « Μήσ είνι Αγία Παραγενή μόρη νομάται μοραχή
 Κομπάται οι ομοιότελαι βγέσαι ο απόβανιάτελαι
 Λειτεριβόγι, ερύβαινε γηγόρ αύγορ ανέβαινε
 Κ' επέχαν δύο φολάριοι »
 — Μάρα μ', ωόγ' ανεργιάσθνα ειδα ο απόβανιάσθνα
 Σι' αεριβόγι, ερύβαινα γηγόρ αύγορ ανέβαινα
 Και δύο φολάρια με νερό λό οντεροτ οού ειδα γέ
 Μάρα μ', ενίγνει μούλο, μάρα μ', δινίγνει μούλο
 « Ο αύρος ειτού θάνατος, λό αεριβόγι, ο λάρος εν
 ήδ δύο φολάρια με νερό λα θάνενα οούθα' κύνα γέ
 — Μάρα μ', μανά' λό ενίγνεις, μάρα μ', μανά' λό δινίγνεις
 « Ο αύρος ειτού άνθρωπος μου λό αεριβόγι, ο γάρος μου
 ήδ δύο φολάρια με νερό μασι' για' λό ευφορεό.

"Η Ἱέρη"

Τύχος Η6'. πα., Ρυθμός δεκαπάτης, χρόνος μέτρων

Στο ωραία θυ ει να θε βαι ε γε ε νηγε α α
μαν (δις) ναι μη η η ναι μη γον να θα α ει ζεις
ναι αι μη η η ναι μη γον να θα α ει ζεις
ναί μόφη λόχεράνι δου, κ' εμένα λωανήσεις.

Τύχος Γ! Γα, Ρυθμός έντεσίνων, χρόνος γοργός.

(Ζορός της νύφης) (Κούρηνα)

Αε χνιν γε ε αη η βα α αρο χο ο πον ε φια βα α
χε ε ει . δεο θε ε πο για δεο ο θε ε πο
πιλια πιλια πιλια πιλια πιλια
για λευ φε ε πο για γε ε ον να αγιν η
— για πιλια
να α ειν

Αμα ἀδόμενοι ἐν Κερασούρῃ, ὅταν βάπτισται νεούμ
φους εἰς τὸν χορόν

Ἔχος α! Ηα Ρυθμός δεκαπέντε, χρόνος πεντάπλιος

K₁₀ zar e uzi ober u i bw w cos van de pe
juw w ober na a groos jas van na a a a
ap ju o o o pa van ya aep ju ew w re Ba
a a a ja a a a ab ba van nae ju ew re
Ba za ja ab ba ze ju ew pe e ro a
ap mo

12

Ἐπειδὴν Κέρασον τὸν πόλεμον ὅταν ὁ γαμπρὸς εἶπεν
ταῖς θυσίαις μὲν τοῖς γαμπροῖς ποσὶν πάρα
γελῶν δῆμον τοῦ νηπίου· τῷ δὲ γαμπρῷ πατέρι
τοῦ νηπίου.

Ἔχος α! Να Ρεθμός Αντρες, χρόνος μέλισσος

"τόπος οὐδείς = Τόπος "

Ἄλλοι πάντες οὐδέποτε γένος ήταν, τοιούτοις μόνοις οὐδέποτε γένος.

"O Kaiser!"

Τίχος γ'. Γα. Ρωθεύς θεονυμος, χρόνος γιαν γοφησ.

bor ua ogo jo ju ei . hui uai uoi oi eo uai uoi eo
do o o ya uia wes n uo o oe a a
uou ou u uai uap do uai uap do oo o o ra

"Οὐαὶ τοῖς οὐαίροις" (λογοτεχνία)

ίνας ήσε! πατέρων εἰδήσης χρήσις μετέπειτα

وَمِنْهُمْ مَنْ يَرْجُو
أَنْ يُنْصَتَ إِلَيْهِ
أَوْ أَنْ يُنْصَتَ إِلَيْهِ

Noe as far as ar tu n hev var

27.12.51 π (dis) ... $\frac{1}{9}$ $\frac{1}{9}$ $\frac{1}{9}$

2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

the 1st of May, 1861.

Noi' car' hi' gárra, wóu yerrvó! la'lpárla xporia ciár

Kai' uáves víðr lpearlippssor uai' rúge yarogóða.

Háreis við u' spávverðr uáreis við u' spávverðr

Καρόγρασις νίστις σφέννεσεν αὐτούς οικούσιον αλό' Πορφύρη

Ki' a'ló'vec wá's rai'qéy' a'ló'i ui' a'ló'i wá's rai' uaqoov'e

Ἄλοι Πορφύρη ωέλε ἀλόι ναι' Πορφύρη ναγέλεν.

'Eva iεrερνός iγένλοτε u' Ερατ' ε'να γουνλάρι

Δυό μέτερων εγένονται από την ουρανού

τρέψεις επεργατών σημείων της έκπαστης λειτουργίας

τέσσερας οὐρανοῖς ἐγένετο εἰς τὸν πατέρα τὸν αὐτὸν καὶ τὸν θεόν τον μάκαραν.

Πέντε οὐρανῶν γένετος καὶ ἑπτάσην ὄρνιθας μακριγάλη

Eglæ' u' g̃erwān s̃yrlorðe u' ēgaz' aðri' uai' aðrōðæ

τέρεα οὐ μερινή ἐγένετο ταῖς φορεῖς ταῖς σωστίαις

ταῦτα μετέφρασεν εἰπόντες οἱ θεοὶ τοῖς αὐτοῖς

Alos uópur égáðEGER ui' ailos lóð 6a51q gæ

Audet d'lo uai o'baorjgas uai o' woqurxeoivisivo

Πτοῖος ἐν' οὐ πόρφυρας καὶ εὔχει ωοῦν τοις φοβαλέοις

'Εγλαί' ισορίας εὐόμωνει μηδείς ται' μοτίας
 'Αγαί εἴλαί' εὐόμωνε' α' ωσ' ξέρια ται' μοδαρίας .
 'Αλι' φέρετε τον Βασιλέα ευτάχος αρεσαγάτη
 Λόγιας ται' χαιρετίσματα πέλε τον Βασιλέα
 'Αν ἔχη εἰσιέρ', ας ἀρμετόν' αλοί αόργειος ας ερετοί^{της}
 'Έγώ' φορεσα τό' ανθεί' αλοί αόργειος εὔξενος
 'Επιπρεπε τό' μορίτοι σου ται' μάγια αλι' πάντας . . .

'Ασυναφειρόμενον αἰς τον χορόν του Γαμεθρού ται' θνήσ Νόμην,
 (το' εγέρεις οὐδὲ εκφρασθεὶς αἰς τό' "ἀρχήν τοῦ λαβαρίτη")

'Αγαί' εἰσιέριν ο' γαμεθρός ται' μάγιας μαρι' νύφε
 α' σημιτην αι' ο' μαράνυμφος μ' διους τους φεγγιάρος .
 Μάττα μ' αι' ν' νύφη διο' έρχεται του Κωνστίνου η μάρη
 α' ωσ' το' εύρημαν επίστεται αι' αώ' τα' χρυσοί χρυσαράφια,
 αι' α' ωσ' τα' αφροδισίους μοντέλους αι' οι' φεγγιάροι .
 Τον νεόγαμωρον μαθίζετε 'τ εἴλαί' γαμεθαΐδαις μέσα
 ήνι' νύφεντει ήνι' ξενόνυμον 'τ εἴλαί' συστενασίας,
 Τον νεόγαμωρον φαγίζετε διφάίρεις μολαρέσσα
 ήνι' νύφεντει ήνι' ξενόνυμον διφάίρεις λαβαρίτηα .
 Μή τοι μοτάρια μόφετε, με' τα' μοτάρια μαρτίε,
 μιφάρι' μοράδια μόφετε, ήνι' μέν' α' μοργενίτη,
 Παρίτε τοι' μουμεωΐτας μι, τοι' ειπ' ήρέω' ται' τεύχη
 Εγαίτε τα' μαχλυρίτας μι, τοι' ειπ' ήρέω' ται' αίρη.
 Κύρι' μεθερά', νέ' μούτια σου, μερί' μεθερά', νέ' φωτές σου
 μουθέ' νερό' με' ήνι' τιμή ται' γιαί' μρασί' τοι' αίρω ;

"ταῖς εἰδέναι τοῖς πόρις" (Εσφραγίδες)
ἄχος α! πατέρων οὐκονός χρόνος μέτρος

- Οι Τούρου οι τες ε ισούρευ αν τη μη
ωο ολ την Ρω μ φα ε ν αν τα
ματ αφ φα εα α τη μη πο σ λης ωε
ματ (dis)

ματ φα νε εσ με ε ιο φη

1) Οι' τούρου' ούτες έμούρευαν
μή πόλ' μή Ραμανίαν
Έωψδος. Ται' μαίρευαν μή πόλις
ω' έμοίρανές με μόρη.

2) Έωψιναν λα' έγυρησάσι ε' εώπιραν λα' σινόρας
Έωψδος. Ται' μαίρευαν μή πόλις
ω' έμοίρανές με μόρη.

3) Έωψίραντε κρυστά σταυρόι μαι' αέργυρά μαστροκαθάρες
Έωψδος. Ται' μαίρευαν μή πόλις
ω' έμοίρανές με μόρη.

4) Έωψιραν μαι' μή μάννα μου, τ' έμενέ έμωδος έλον.
Έωψδος. Ται' μαίρευαν μή πόλις με.

5) Ήσό δρόμον μάιες μοιροσονά̄ μή ταέργα έωψιράν
Έωψδος. Ται' μαίρευαν μή πόλις με.

- 6) Ηι' το' ωαστίν νιό' γεννήθειν 'Εγέρεν 'αι' οἰα' νανούρησε.
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 7) Ανοιχτα' ενανούρησε, αρύφα έλασσεμένεν
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 8) Βιέ' ει παιδίνη σύντη ναι' ἀνακολαθήσεις ναι' αράσθιν Ρωμαία,
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 9) Και' ι' ὄρωρικα λοῦ ανροῦ ο' οἴδε αεραμισθέντα
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 10) "Ἐχεις αὐτοῖς Αρδεόνιαν ναι' πληρώσοις ζανθίτον
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 11) Τσέργας ε' οι' ἀνταί Ρωμαίοι, ναζ' αὔτερα λιγότεροι Τσέργα
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 12) Τσέργας ε' οι' ἀνταί Αρμενοί, Έλλησι έμποροι λιγότεροι Τσέργα
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 13) Νοί αόφα λοι' τσερόσουναν ναιγή! αἴωνές 'ωστινεῖται,
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.
- 14) 'Οωις' αἴγειν! 'Οτιέρ Αγρι οι' ωαίροτε οι' ουαθέαμ;
Ἐωψιός. Τοι' μαίρευαρα λιγότερος αιτη.

"Tō' ūpādāsō' Kāslpov"

Alóða uáðlporz Eða u. 'óða yíp, Ea
áuér 75' w̄paras Tór uáðlpor uáðlpos u' Þlore

Σεράντα ωόπλας εἶχεν οὐδένα σίδερο
εἴκοντα ωραθήσει αντίο καί γέννησε.

τὸν καίλεον γονεῖσσεναι τε νεογορᾶ :

'Aījí' ērér mreūper, mī ãjjóévor,
wōtθerai wādōo, in x̄eɪx̄yriō·vapōi
'Ar wōt' āl' s̄lōj, bādīr l̄sāix̄v w̄dāni,
āijí' ērér mī vāuper, mī ãjjóévor.

Ἄνδρες οὐαὶσιν ὁπότιν, ωρέτα τοῖς γραῦσι,
ἀνδρεῖς νοί εἰσαινε, Τοῖς θυσιάσι δέχνετε.

Μεγάροις εν ιδόπλα, χίλ' ἐκωνίναρε.

Ἄντοι τό μαραθίειν μόρ' ἐνεργέσθαι,
οὐδέ πέλεον ἐντάσσειν οὐδέ πάσι οἷον,
μαρρυναει ὀγύνοις αντικομαχεῖν,
παῖρεν δὲ τὸν εἰσώντεν, μάει σκηνούντα του
θάνατον. μαρτυρίνει τον βλόστην οὐνέπει
τε μὲν οὐδεὶς μαρτυρεῖ τον Θεόν καρινθὸν δὲ τὸν δέ
νόν φέντα εἰσέβαλλεν λειτούργοντα

Τ' ἔνας τοι Λάζης Δοῦκας, τ' ἄλλο Κυριακήν -44-
τοι τ' ἄλλο φροεμονεότερον ἐμποσίοντος ἀπόροις.
Κυρι, μαγουρεά μου, μεί εὐθύνωις αέτος .

Elephant

Ἐναρ μαδί τοοενιλον ναι Ρωγάινον
εόξηρά εἰχε βάπτε ναι ἐμρούσανετα,
εῶνταν ναι φωνοτζοῦντον σίναριάναρα
τού ναίσλεον γογνεῖσε ναι ευεορογά:
Ἀνοιξον μόρτα τού ἀνοιξ' ναι νασλέοςσορτον
ἀλόσα ναίσλεον εἴδα νι' ὅρα γύριξα
ἀλούκ' μέρατος τού ναίσλεον ναίσλεον ν' ἔλονε
σεράντα μόρτας εἴχεν νι' ὅρα σίδερα
ἔξιντα μαραθύρια νι' ὅρα χάρινα
ναι λούγιαρον ή μόρτα σιωροχάρινον.
Τού ναίσλεον γογνεῖσε ναι ευεορογά,
νι' αἰώνες ή νόρα ἀνούετ ναι ναρδονανά.
Ἄνοθεν γιωνίν' οὐ νήγιον, τένισ' αἰώνες ν' ἔσν
νι' ὅθεν ἐβραίν' οὐ νήγιον, ἐβραίν' οὐ ν' ἔσν.
Καλέβ' η νόρ' ν' ἀροίγιν, χίγιοι ἐλρεξαν
ναι ξαίρ' εναρενοίγεν, ενέροι ἐλρεξαν
οἶροι, λιν' νόρ' ὄρωράρον νι' ὄρροι, λα' φηνεριά.

"Τό ωαγιώναστρον"
Κάστρο ε', νάστρο ε', Πολιά_{ώναστρον} ωαγιώθηξεν
Θερμή_{ώναστρον}, γι' ἔτεις ουαΐστρας
Τό ων_ς ξωαρεδώθες; Εἶχες ωοπλάριν διπλό_ν
νον, α'_φέριν_ν φοβετσέαν ἔλον οι_ο
ενίσσον_ο Μαρθα_ς τού ναϊλεον_ν ωαραδώνες.

Καταγραφή πίνακος τῶν τραγουδιῶν
ὅλων τοῦ βιβλίου

ΠΙΝΑΞ

Τῶν τραγουδιῶν πού περιέχονται στήν Συλλογή¹
"ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ"

1. Ὁ Γιάννες ὁ Μονόγιαννες (Τραπεζοῦς)
2. Ὁ Γιάννες ὁ Μονόγιαννες (Κανλικᾶ)
3. Ὁ Γιάννες ὁ Μονόγιαννες (Πολίτα)
4. Τσή τρίχας τό Γεφύρι (Ματσοῦκα)
5. Τσή τρίχας τό Γεφύρι (Τραπεζοῦς)
6. Ἀητίδντες ἐπερεπέτανεν
7. Ἀφή κορή τήν μάννα σου
8. Μάναμ γιά δός μου τήν εύχῆς
9. Σήμερον λάμπει οὐρανός
10. Ἀρχήν ἐμπῆκα σό χορόν
11. Ἡ κόρ ἐπῆγεν σόν παρχάρ
12. Πατῶ καὶ κή βουλίζω (Νικόπολις)
13. Ὄλα τὰ μαντηλόπα σου (Κερασοῦς)
14. Κι ὅταν ἐκτίσθεν κιβωτός (Κερασοῦς)
15. Ἀφέντης κάνει κάλεσμα (Κερασοῦς)
16. Τί μεγάλη δυστυχία (Κερασοῦς)
17. Αἰκατερίνα (Τραπεζοῦς)
18. Κόρη ντό εἶχες κ' ἔργεβες (Πλάτανα)
19. Ἡ ξενητειά μέ χαίρεται
20. Ἡθελα ἀρματώσω βάρκα
21. Ὁ Μάης ὁ χρυσομάλλης
22. Τό"Ονειρο (Χάλκη)
23. Ἡ ἀγάπη ("Ακ - σάζ")
24. Ἡ' Αλατσατιανή (Σμύρνη)
25. Δέν μέ μέλλει τό σκοτάδι (Σμύρνη)
26. Ἡ Σμυρνιά (Σμύρνη)
27. Τό φεγγαράκι ἀρώτησα (Κάλυμνος)
28. Ὁ λεβέντης (Κάλυμνος)
29. Ἐχε γειά (Κάλυμνος)
30. Ἡλα νά σέ κάνω μάκια
31. Ἡθελα νά σ' ἀνταμώσω

32. 'Η Μαριώ
33. Στήν ξενητειά
34. Κρητικιά λεμονιά
35. Δέν σέ τώπα μιά
36. Σγουρέ βασιλικέ μου
37. 'Ανδριάνα
38. 'Η Παραμάνα
39. 'Η Γαρουφαλιά
40. Τό Γιασεμί
41. 'Η Κλωσσα
42. 'Η έξοχή
43. Ψυχή άσθλια
44. 'Η Γιαννούλα
45. 'Η βρεγμένη πέρδικα
46. 'Η Βλαχοπούλα
47. Κλέφτικον
48. Τό Κλεφτόπουλο
49. 'Από ξένο τόπο
50. Κρητικιά
51. Μαρία 'Ηπειρώτισσα
52. 'Από τήν "Λύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα"
53. 'Από τόν "ἀγαπητικό τῆς βοσκοπούλας"
54. Μπάτε κορίτσια στό χορό
55. Μά τέ τό θέλ' ή μάννα σου
56. 'Η ἀγάπη
57. 'Η Καλαματιανή
58. Εἶχα μιάν ἀγάπη
59. 'Ο τσοπάνης
60. 'Ο τσοπάνης
61. "Ελα βρέ Χαραλάμπη
62. 'Ανάθεμα σε Κρήτη
63. Φεύγει
64. Κάτω στό γυαλό
65. 'Η Μαρίκα
66. "Ηθελα νάρθω νά σ' εὔρω
67. Δέν ήσουν σύ πού μούλεγες
68. 'Υπεσχέθης ω Μιαούλη
69. 'Άσμα πρός τόν Βάκχον

- 70. Τα τρία εύζωνάκια
- 71. "Αν ἀποθένω θάφον με
- 72. Δέν σοῦ τῶπα σκύλλας κόρη
- 73. Ἡ Χιώτισσα
- 74. Ἡ Ανδρονίκη
- 75. Αηβασιλιάτικο
- 76. "Υμνος Συλλόγου "Προμηθεύς"
- 77. Τό Διαμάντι
- 78. "Αν ἐγώ σέ λησμονήσω
- 79. Σύ ποτέ μοί εἶπες
- 80. Χορδές Καλύμνου
- 81. Άσμα τῶν Χριστουγέννων
- 82. Άσμα τῆς γυμναστικῆς τῶν παίδων
- 83. Αἱ βάτραχοι
- 84. Φόρεσε στό κεφαλάκι σου
- 85. Βάκχε σήκω
- 86. Ὁ Γεροκλέφτης
- 87. Ὁ Κλέφτης
- 88. Ἀνακήρυξις τοῦ Συντάγματος
- 89. Στήν πατρίδα
- 90. Ὁ Μάραντον (Πλάτανα)
- 91. Ὁ Παῦλος Μελᾶς
- 92. Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα
- 93. Μαύρο καράβ ἄρμένιζε
- 94. Ὁ Ακρίτας (Σάντα)
- 95. Ὁ Ακρίτας (Τραπεζοῦς)
- 96. Ὁ Γιάννες ὁ Μονόγιαννες (Σούρμενα)
- 97. Ὁ Γιάννες ὁ Μονόγιαννες (Σούρμενα)
- 98. Τό"Ηλ' ὁ Κάστρον (Κανλικᾶ)
- 99. Ὁ Κωνσταντῖνος (Σούρμενα)
- 100. Τό"Ονειρο (Σούρμενα)
- 101. Ὁ Ακρίτας (Κανλικᾶ)
- 102. Ὁ Ακρίτας (Κανλικᾶ)
- 103. Πουλιά τῆς Μαύρης θάλασσας (Σούρμενα)
- 104. Τα μάρμαρα τῆς Πόλης (Σούρμενα)
- 105. Μητερίτσα
- 106. Τό Ελενάκι
- 107. Ἡ Ελένη

108. Ἀρχήν ντέ σῆβα στό χορόν (Σούρμενα)
109. Χορός Ὁμαλ (Ὦρδω)
110. Πενταγιώτισσα
111. Ὁ Κάστρος
112. Σκέπαγμαν
113. Οἱ Νικηταί
114. Χορός Λαζικός
115. Χορός Λαζικός
116. Χορός Λαζικός
117. Ὁ Στρατιώτης τοῦ Μπιζαντοῦ
118. Ὁ Σμυρναῖος τυφλός
119. Ὁ Μαλαματένιος Σταυρός
120. Ἄσμα εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας
121. Ἡ Ρωμιοπούλα
122. Ὁ Κλέφτης
123. Ἡ Λαφίνα
124. Τὰ Πήραμε τὰ Γιάννενα
125. Ὁ Ναύτης τοῦ Αἴγαίου
126. Τοῦ Τρίχας τὸ Γεφύρι (Σούρμενα)
127. Ὁ Πορφύρω
128. Ὁ Ραγιᾶς
129. Κρητικός χορός
130. Φωτιά νά πέση
131. Βάρκα Γιαλό
132. Κάτω στό γιαλό
133. Τὰ Μάρμαρα τῆς Πόλης
134. Ξένον ψυχή ψυχοραγεῖ
135. Ἐχε γειά καῦμένε κόσμε
136. Ἀκου τὰ κανδνια
137. Γειάσου Ἐσάτ
138. Ἐπήραμε καὶ τὴν Καβάλα μας
139. Ἡ Βλάχα
140. Τὰ Κλεφτόπουλα
141. Ξύπνα καὶ μήν κοιμᾶσαι
142. Ὅμνος εἰς Μητροπολίτην Πελαγωνεῖας
 Ἰωκεῖμ Φορόπουλον
143. Ὁ Λεοντόκαρδος
144. Ἡ Αύγη

145. Ἐγώ εἰμι ή βλάχα ή ξακουστή
146. Ο Μανώλης
147. Απόφε πέ τραγούδησα
148. Άσμα εἰς Μητροπολίτην Τραπεζούντος

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Κρίσεις – Σκέψεις – Σχόλια

ΤΟ ΠΟΝΤΙΑΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τα ποντιακά δημοτικά τραγούδια διετήρησαν τόν 'Εθνικό τους χαρακτήρα, από παράδοση. Κλείνουν μέσα τους την 'Αρχαία μουσική.

Τα άσματα τοῦ Πόντου εἶναι ἀξιοσημείωτα, για πολλούς λόγους. Γιατί εἶναι καὶ 'Αρχαῖα καὶ ὡς ἐπί τό πλεῖστον, ίστορικά. Από τούς πολύ παληούς αἰῶνας ξεχωρίζουν για τό πάθος των. Τούς ἀγῶνας τῶν 'Ελλήνων καὶ τῶν 'Ελληνίδων. "Οσο για τήν γλώσσα τους, μπαίνουν ἀνάμεσα στὸν πρό τῆς 'Αλώσεως χρόνο.

Στα δημοτικά τραγούδια τοῦ Πόντου, θαυμάζεται ὁ φλογερός χαρακτήρας τῶν Ποντίων. Ο καθαρός βίος τους. Τα ἥθη καὶ τα ἔθιμα τους. Τέλος ἡ διανόηση τοῦ Ποντιακοῦ λαοῦ.

'Ο Ποντιακός Λαός μέσα στήν μακριά δουλεία, ποτέ δέν ἔπαινε νὰ τραγουδᾶ καὶ νά ἔξυμνῃ κάθε ίδεα ύφηλή. Νὰ θαυμάζῃ τόν ἡρωϊσμό καὶ τήν αὐτοθυσία. Νὰ συμμετέχῃ στὸν πόνο τοῦ 'Εθνους. Νὰ σπέρνῃ τήν ἀγάπη στήν ἐλευθερία. Νὰ βοηθῇ τήν προσπάθεια τῆς 'Εθνικῆς ἀποκαταστάσεως. Νὰ δίνῃ τήν χαρά.

Τα ποντιακά τραγούδια, ἔχουν μιά θαυμασία ἀπλότητα καὶ κάτι τό ἀβίαστο. Κάθε λυρικός στῦχος εἶναι γλυκύς καὶ γαλήνιος.

'Εξηγεῖται τό ἀβίαστο, ἀπ' τό ὅτι βγαίνει μέσα ἀπό τόν εἰλικρινῆ πόνο καὶ τήν θλίψη, στούς χρόνους τῆς δουλείας.

Στήν ποίηση καὶ στό μέλος παρατηρεῖται τό μελαγχολικό. "Ισως γιατί, τα μέρη ἔκεινα, σάν ἀπόκεντρα καὶ ἀπομακρυσμένα, δοκίμασαν σκληρότερο τόν ζυγό.

Στήν μελωδία, συγγενεύουν μέ τήν ἐκκλησιαστική Μουσική.

"Οπως τά δημοτικά τραγούδια ὅλων τῶν χωρῶν ἔχουν τούς ίδια ματισμούς των, ἔτσι καὶ τά Ποντιακά, εἴτε εἶναι ιστορικά, εἴτε ἐπιτραπέζια, εἴτε χορευτικά κ.λ.π. παρουσιάζουν ρυθμική ποικιλία.

Σαύτε κλείνονται ἀκέραιοι οἱ ἄγραφοι πόνοι, οἱ στοχασμοί οἱ προγονικές παραδόσεις καὶ οἱ πόνοι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Πρέπει να σημειωθῇ πώς στήν διατήρησή τους, σπουδαίατα το ρόλο ἔπαιξε καὶ τό γεγονός ὅτι, ὁ Ποντιακός λαός, ἀνέκαθεν, ἔως τά σήμερα, τά τραγούδια του, τά τραγουδοῦσε καὶ τά χόρευε μαζί.

Καὶ ἐνῷ στήν ούσια, δέν διαφέρουν ἀπό τά τραγούδια τῶν ἄλλων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅμως ἔχουν δικό τους χρωματισμό καὶ πολλά προτερήματα.

Συνδέονται μέ τό παρελθόν μέ στενώτερους δεσμούς.

Μποροῦμε νά ποῦμε, πώς τά ἄσματα τοῦ Πόντου, εἶναι πολυτιμώτατο ὑλικό γιά τό Μεσσαίωνικό ἔπος.

Νά τις γράφει καὶ ὁ τελευταῖος Δεσπότης τῆς Τραπεζούντας, ὁ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος. Ὁ Κυρός Χρύσανθος Φιλιππίδης. Ὁ "Λατρευτόν", ὅπως τόν ἀποκαλούσαν οἱ Τραπεζούντιοι, γιά νά δείξουν τήν μεγάλη τους ἀγάπη σαυτόν, τήν λατρεία τους." Εγραψε στό αὐτό τεῦχος τοῦ Ἀρχείου τοῦ Πόντου τῆς Ἀθήνας.

"Τά Ποντιακά τραγούδια καὶ αἱ παραδόσεις βρέθουν ἀναμνήσεις τῆς Μεσσαίωνικῆς μας Αὐτοκρατορίας, ὅποιας μάτην ἀναζητεῖ κανεῖς εἰς τά λοιπά τμήματα τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τά τραγούδια αὐτά πρό πάντων κατοπτρίζεται ἡ Ἑλληνική φυχή. Διαλαμπουν οἱ φυλετικοί χαρακτῆρες. Ἡ λατρεία τῆς φύσεως καὶ τοῦ κάλλους. Ἡ ἀγάπη πρός τήν ἐλευθερία. Ἡ φιλοτιμία. Ἡ εὐγένεια".

Σέ μια γενικώτερη κατάταξή τους θά μπορούσαμε νά ποῦμε πῶς αύτά ξεχωρίζουν: α) Στά Ἀκρητικά. β) Στῆς Ἀγάπης. γ) Στῆς ξενητειᾶς καὶ δ) στοῦ Σπιτιοῦ.

Χρονολογικά πάλιν: α) Στά πρό τῆς ἀλώσεως τῆς Τραπεζούντας, τό 1461. Από τὸν 10ο αἰῶνα, δημιουργοῦνται πολεμικά γεγονότα καὶ ἥρωες, ποὺ ἀπετέλεσαν θέματα τῶν Ἀκριτικῶν τραγουδιῶν, ἔως τὴν πτώση της. Υμνοῦνται ἡ ἀνδρεῖα καὶ τὰ κατορθώματα τῶν πολεμιστῶν. β) Στά μετά τὴν Ἀλωση καὶ τὴν κατάργηση τοῦ Κράτους τῶν Κομνηνῶν, ὅπόταν βαθύτατα ἐκδηλώνεται ὁ πόνος για τὴν ὑποδούλωση τοῦ Εθνους, καὶ γ) Στά νεώτερα, μέσα στά ὄποια ξεχωριστή θέση ἔχουν τὰ δίστιχα.

Τὰ Εθνικά Ποντιακά τραγούδια, ποὺ ιδιαίτερα ἀπαντῶνται στὴν περιοχή τῆς Τραπεζούντας, εἶναι τρανή ἀπόδεξις, πῶς ὁ ἔκει Ελληνισμός, ἂν καὶ ὑπέκυψε, ὅμως δέν παραδόθηκε σὲ παθητική ὑποταγή. Ζοῦσε μέ τό Εθνικό του φρόνημα ὑψηλό. Σαύτο ὀφείλονται καὶ τὰ τόσα μεγαλουργήματα στὴν περιοχή αὐτή.

Τὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, μαζύ μέ τὰ μοιρολόγια εἶναι ὄμορφα καὶ παθητικά.

Τὰ τραγούδια τῆς ξενητειᾶς, ταιριάζουν θαυμάσια στὸν Ελληνικὸν χαρακτῆρα, γιατὶ οἱ Ελληνες εἴμαστε ἀποδημητικοί. Οἱ στῖχοι τους ξεχύνονται μελαγχολικοί.

Τὰ τραγούδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν γιορτῶν, ἀρχίζουν ἀπό τό θεμέλιο τοῦ σπιτιοῦ, τὸν Γάμο.

ΓΑΜΗΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τα γαμήλια τραγούδια είναι άπόλυτα συνδεδεμένα. Στέκονται παράλληλα, μαζί μέ κάθε τελούμενο στόν γάμο.

Είναι ώμορφα. Τό καθένα τους μέ την άναλογη σημασία. Τραγουδιέται στήν κατάλληλη ώρα. Στήν ωρισμένη στιγμή.

"Ωραῖα τα ἔθιμα τοῦ Γάμου." Ωμορφα καί τα τραγούδια του. "Εντυπωσιακά. Γεμάτα ἔννοια. Στόν Πρώτο ὁ γάμος πέρνει τό ὄνομα ή Χαρά. Αρχίζει καί τελειώνει μέ διάφορες ἐναλασσόμενες φάσεις. Από τις ἑτοιμασίες, τις πρό τοῦ γάμου. "Επειτα τις τελετές τοῦ γάμου. Καί τελειώνει μέ τα τελούμενα ὕστερα ἀπ' αὐτόν. Τήν ἵδια σειρά ἀκολουθοῦν καί τα τραγούδια τῆς χαρᾶς. Τα Γαμήλια τραγούδια. Πανηγυρική είναι ή μορφή πού πέρνει ὁ γάμος. Γραφικά τα ἔθιμά του. Προδίνουν τήν καταγωγή τους ἀπ' τήν Αρχαία Ελληνική καί τήν Βυζαντινή παράδοση. Εύεργετικά φυχολογική καί κοινωνική ήταν ή ἐπέδραση πού αὐτά ἀσκοῦσαν. Τό πάντρεμα τοῦ νέου ήταν άπόλυτα δικαιωμα καί υποχρέωση τῶν γονέων. Αὐτοί ωρίζαν τό πότε καί ποίαν θά παντρευδούνταν ὁ γυιδός τους.

"Ετσι ἀρχίζει τό Φηλάφεμαν. Η ἀναζήτηση δηλαδή νύφης. "Επειτα ἥρχετο τό Σημάδ. Ο ἀρραβώνας δηλαδή μέ τήν ἀνταλλαγή τῶν δαχτυλιδιῶν. Ακολουθοῦσε τό Λογόπαρμαν. Η ἐπανάληψις τῆς συγκαταθέσεως τῶν γονέων τῆς νύφης, πού ἐδίδετο τήν τελευταῖα ἐβδομάδα τοῦ γάμου. Υποχρεωτικό ήταν τό λουτρό τῆς νύφης στό χαμάμ (δημόσια λουτρά) μέ τις φίλες της καί εξαχωριστά, ἔννοεῖται, τοῦ γαμβροῦ μέ τους φίλους του καί τόν κουμπάρο.

"Η στέψη γινόνταν τήν Κυριακή πάντοτε. Στήν Έκκλησία.

Προηγουμένως γινόνταν τό χτένισμα τῆς νύφης καί τό ντύσιμό της μέ τα Νεγάμ' κα. Τήν νυφική στολή.

"Απ' τήν μεριά τοῦ γαμβροῦ. Τό Ξύρισμα του ἀπ' τόν κουρέα

καὶ ἔπειτα τὸ ντύσιμό του.

Καὶ ἀρχίζει ἡ προετοιμασία γιὰ τὸ Νυφέπαρμαν. Τὸ πάρσιμο τῆς Νύφης. Πήγαινε ὁ γαμβρός νᾶ πάρη τὴν νύφη ἀπ' τὸ σπίτι της. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Γιὰ τὴν θρησκευτική στέψη. Γιὰ τὸ Στεφάνωμα. Ἐν πομπῇ πάντα, πού αὐτῇ ἐλέγετο Γαμοστόλος. Ἐπί κεφαλῆς τᾶ μουσικᾶ ὄργανα.

Συγκινητική ὅταν ἡ στιγμή πού ἡ μητέρα τῆς νύφης παρέδινε στὸν γαμβρὸν τὴν κόρη της, στὴν ἔξοδο τοῦ σπιτείοῦ. Τρεῖς φορές ἐλέγε τὰ λόγια, τὰ γεμάτα μητρικῆ στοργῆ: "Ἐσέν εἶδῶνα σδν θεόν, κι' ἀτέν εἶδῶνα ἐσέν. Νά ζῆτε καλορίζικα καὶ νᾶ συερᾶτε". Ἐσένα παρέδωσα εἰς τὸν Θεόν καὶ αὐτήν, δηλ. τὴν κόρη της, σ' ἐσένα. Νά ζήσετε καλά καὶ νᾶ συγγεράσετε. Νά γεράσετε μαζύ.

Καὶ μετά τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, δηλαδή τὸ Στεφάνωμαν, στὴν Ἐκκλησία, ἐπέστρεφαν στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ καὶ ἄρχιζε ὁλονύκτιος διασκέδασις.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἐγίνετο τὸ Αποκαμάρωμαν. Ἡ ἀφαίρεσις δηλαδή τοῦ νυφικοῦ πέπλου.

Ἀκολουθοῦσε τὸ Θῆμιγμαν. Ἡ λέξη αὐτῇ παράγεται ἀπὸ τὸ ρῆμα ἐνθυμίζω, ὑπενθυμίζω. Στὸν χορό τραγουδοῦσαν τραγούδι, πού περιεῖχε ὑποδείξεις, ὑπομνήσεις καὶ συστάσεις στὴν νύφη, γιὰ τὰ συζυγικὰ της καθήκοντα. Σ' αὐτὸν ἐπερναν μέρος γιὰ πρώτη φορά, οἱ νεόνυμφοι μαζύ.

Σέ καθε ἀπ' αὐτές τις παραπάνω ἐκδηλώσεις ὑπῆρχε καὶ τὸ σχετικό, τὸ ἀνάλογο ὥραῖο τραγοῦδι. Τὸ παραστατικό σὲ καθε περίπτωση. Ἐεχώριζαν.

Τὸ "Μάναμ γιὰ δός μου τὴν εὔχης θά πᾶ στεφανοῦματ", τραγουδιόταν ὅταν ἀναχωροῦσε ἡ πομπή, ὁ Γαμοστόλος, μὲ τὸν γαμπρό, ἀπ' τὸ σπίτι του, γιὰ τὸ σπίτι τῆς νύφης.

"Ἐπειτα τὸ "Αφή κόρη τὴν μάννα σου καὶ κάνε ἄλλεν μάννα". Τραγουδιόταν τὴν ὥρα πού ντύνουν τὴν νύφη οἱ φιλες της.

Τὸ "Σήμερον μαῦρος οὐρανός, σήμερον μαύρη μέρα, σήμερον ξεχώριζεται μάννα καὶ θυγατέρα". Τραγουδιόταν στὸν δρόμο. Ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς νύφης ἕως τὴν Ἐκκλησία.

Τό "Σήμερον λάμπει ο ούρανός χάραξε κι' ή' Ανατολή πάει να ξημερώσῃ". Τραγουδιόνταν κατά τό Αποκαμάρωμαν. Δηλαδή τήν άφαιρεση τοῦ νυφικοῦ πέπλου.

Καὶ τό "Άρχην ἐμπῆκα σόν χορόν κ' ἔπιασα χέρι δροσερδί!" Τραγουδιόνταν κατά τόν πρῶτο τους χορό, μαζύ οἱ νεδνυμφοί. Στό θήμιγμαν.

'Ανάμεσα στὰ Γαμήλια τραγούδια μπαίνει καὶ τό τραγοῦδι "τῆς Τρίχας τό γεφύρι". Οχι γιατί εἶναι καθαρά γαμήλιο τραγοῦδι. Άλλα γιατί αὐτό πολλές φορές ἐπαναλαμβάνετο σ' ὅλες τίς παραπάνω ἐκδηλώσεις τοῦ γάμου.

Τό τραγοῦδι αὐτό εἶναι ἀπό τά ὡραιότερα. Θρύλλος Πανελλήνιος. Μέ συμβολικό νόημα. Δεῖχνει πῶς κάθε μεγάλος ἄγωνας, κάθε μεγάλο ἔργο θέλει μαρτύριο καὶ θυσία.

'Η ποντιακή παράδοση τοποθετεῖ τῆς "τρίχας τό γεφύρι" κάπου ἐκεῖ στόν Πυξίτη ποταμό ή Δαφνοπόταμο, τῆς Τραπεζοῦντας. Τουρκιστίς Ντεγιρμέν - δερέ = Μυλοπόταμος.

Τό γεφύρι αὐτό, δέν ἐστερεώνετο γιατί ἦταν στοιχειωμένο. Τό στοιχειό διψοῦσε ἀνθρώπινο αἷμα. Ο πρωτομάστορας ἀναγκάσθηκε νά προσφέρη τήν γυναῖκα του για την θυσία. Αὐτή πρόσθυμα δέχθηκε, κλαίοντας μόνο γιατί ἀφηνε στήν κούνια τό πατό της κοιμισμένο.

'Υπάρχουν, βέβαια ἐνδιάμεσα καὶ μετά τόν γάμο, ἄλλα διάφορα ἔθιμα στίς περιοχές τοῦ Πόντου. Μέ τά ἀνάλογα τραγούδια.

Οἱ Πόντιοι ἔδιναν μεγάλη σημασία στόν γάμο, στήν Χαρά, που ἐγίνετο μέ μεγαλοπρέπεια καὶ θρησκευτικότητα.

ΑΚΡΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Άνδρεσα στά Ποντιακά ἄσματα ξεχωρίζουν τά' Ακριτικά. "Οπως εἶναι γνωστό, στόν καιρό τῆς Μεσσαιωνικῆς Αύτοκρατορίας, σε ώρισμένες μακρυνές περιοχές τοῦ Κράτους, κοντά στά σύνορα, στά ἄκρα, ἔμεναν μόνιμα οἱ φύλακες τῶν συνόρων, τῶν άκρων, πού γιαύτο πῆραν τό ὄνομα "Ακρίτες". Οἱ τά' άκρα προνοούμενοι. Ρωμαϊκό τό σύστημα αύτό γιαδή τήν ἀσφάλεια τῶν συνόρων.

Οἱ Ακρίτες ήσαν ἄνδρες τολμηροί καὶ γενναῖοι. Προασπιστές τῶν μακρυνῶν περιοχῶν τοῦ Κράτους, ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων γειτονικῶν Κρατῶν. Κατά τόν 8°, ἵδιας τόν 9° καὶ 11° αἰῶνα.

Πολλοί ἀπ' αὐτούς τούς Ακρίτας διακρίθηκαν γιαδή τήν τόλμη τους, γιαδή τήν ἀνδρεία τους. Γιαύτο ἀγαπήθηκαν καὶ ἐξυμνήθηκαν ἀπ' τόν λαό, πού αὐτός ἔπλασε μύθους καὶ θρύλους γύρω ἀπ' τό ὄνομά τους. Ής τήν ἀποθέωσή τους.

"Ολους τούς Ακρίτας τούς ξεπέρασε ὁ Βασίλειος Διγενής Ακρίτας." Εγινε ὁ ἴδεώδης τύπος τους. Ο Διγενής εἶναι ὁ ἥρωας τοῦ Μεσσαιωνικοῦ Ελληνισμοῦ. "Ακμασε κατά τόν 10° αἰῶνα. Στήν περιοχή τοῦ Εύφρατη ποταμοῦ, στήν Μ. Ανατολή. Έκεῖ εἶχε τήν μόνιμη διαμονή του, πολεμῶντας σάν Ακρίτας τούς Σαρακηνούς, ἐξωτερικούς ἐπιδρομεῖς τοῦ Βυζαντίου καὶ τούς Απελάτας ἐσωτερικούς.

Γιαδή τό γεννεαλογικό του δένδρο. Ο Διγενής πάππο εἶχε τόν Ανδρόνικο Δοῦκα, μάμη δέ τήν Αννα. Ἀπ' αὐτούς γεννήθηκε ἡ κόρη τους Εἰρήνη, τήν ὅποια ἀπήγαγε καὶ παντρεύτηκε ὁ γενναῖος Αμηρᾶς τῆς Σύρου Αμούρ, τελευταῖος αὐτός γυιδές τοῦ Δοῦκα Ιωάννου τοῦ Χρυσόχειρου. Ἀπ' τόν γάμο αὐτόν γεννήθηκε ὁ Διγενής. Πῆρε τό ὄνομα αὐτό, γιατί γεννήθηκε ἀπό τήν ἔνωση δύο γενεῶν. Ἀπ' τό γένος τοῦ Ανδρόνικου Δοῦκα καὶ τό γένος τοῦ Ιωάννου τοῦ Χρυσόχειρος. Η λέξις "Αμηρᾶς" παραγεταὶ ἀπ' τήν Αραβική "Αμήρ" πού σημαίνει Στρατηγός. Εἶναι τίτλος στρατιωτικός πού ἐδίδετο στούς Βυζαντινούς χρόνους.

Αἱ δύο αὐτές οἰκογένειες τῶν Δουκῶν, ήσαν Διοικηταί ἐ-

παρχιῶν, πού συνώρευαν. Πολιτικά ἀντιπολιτεύονταν ἡ μιᾶς τήν
ἄλλη. Εύρισκοντο σέ συνεχεῖς πολιτικές διαμάχες καὶ διενέ-
ξεις. Μέ τόν γάμο αὐτό συμφιλιώθηκαν καὶ ἐνώθηκαν.

Τοῦ Διγενῆς ἡ ἐκπαίδευση ἦταν πλήρης καὶ φροντισμένη: Απ'
τὰ νεανικά του χρόνια, ὁ Διγενῆς διακρίθηκε, γιὰ τὴν γεν-
ναιότητά του, γιὰ τὰ ἀνδραγαθῆματά του, πού τὰ διηγείται
ὅλοκληρος κύκλος δημοτικῶν τραγουδιῶν. Ο λεγόμενος "Ακρι-
τικός Κύκλος".

Τὰ κατορθώματα τοῦ Διγενῆς ὑμνήθηκαν σέ μεσσαιωνικό ἔπος.
Πολλές δέ παραλλαγές διεσώθηκαν καὶ ἐδημοσιεύθηκαν. "Οπως:
1) τῆς Τραπεζοῦντας. Τό χειρόγραφο αὐτό βρέθηκε στὸ Μονα-
στήρι τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελᾶ, ἀπ' τόν Δάσκαλο τοῦ φροντι-
στηρίου Τραπεζοῦντας Σάββα Ιωαννίδη, στίς 21 Μαΐου τοῦ 1868.
Σχετικό βιβλίο του μέ τόν τίτλο "Διγενῆς Ακριτας" ἐξέδωσε
στά 1870, στήν Πόλη. Ο Σάββας Ιωαννίδης ὑπολογίζεται πώς ὁ
Διγενῆς ἔζησε 33 χρόνια. Απ' τό 936 ὥς τό 969 μ.Χ. 2) Τῆς οε-
φόρδης, 3) τῆς Ανδρου, 4) τῆς Κρυπτοφέρης στήν Ρώμη (*grotta
Ferrata*). Αὐτή ἐξεδόθη στά 1892 ἀπ' τόν E. Legrand 5) τοῦ
Ἐσκοριάλ τῆς Μαδρίτης. Πάνω στό χειρόγραφο αὐτό ἴδιαίτερη
ἀνακοίνωση ἔκαμε ὁ Κάρολος Κρουμβάχερ.

"Ολες αὐτές οι παραλλαγές εἶναι θαυμαστές στήν σύλληψη.
Μέ φανταστικές σκηνές. Μέ φανταστικό κόσμο τοῦ μύθου. Εχουν
ἀόριστο φιλοσοφικό βάθος ἡ παρουσιάζουν ἐντονη αἰσθηματική
φέση.

'Απ' αὐτές, ἐκείνη πού προσαρμόζεται περισσότερο στόν γλωσ-
σικό του τύπο, τόν καθαρό, εἶναι τῆς Τραπεζοῦντας. Οι ἄλλες
διαφέρουν καὶ στίς λεπτομέρειες τῆς ἐξιστορήσεως καὶ στήν
γλωσσική μορφή.

Τὰ Ακριτικά τραγούδια πατρίδα ἔχουν τήν Ποντιακή γῆ. Α-
ναφέρονται στόν Διγενῆ Ακρίτα, τόν ἥρωα τῶν Βυζαντινῶν χρό-
νων, πού εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἀδάμαστης καὶ ἀνυπότα-
χτης Ελληνικῆς φυχῆς. Μέ τήν δύναμη τῆς φυχῆς, ὅλα τὰ
κατορθώνει. Καὶ τὰ πιό τολμηρά, τὰ πιό ἀπίστευτα. Κατανικεῖ
τές δυνάμεις τῆς φύσεως. Καὶ τίς πιό ἀνυπόταχτες.

Κύριο χαρακτηριστικό τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν εἶναι ἡ ἀγω-

νιστική όρμη καί ὁ θαυμαστός στήν ἀτομική δύναμη, που τα πάντα νικάει. Καί αὐτή τήν φύση.

‘Ο Διγενῆς φαίνεται σάν συνεχιστής τῆς Ἀρχαῖας παραδόσεως τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.

Τα δημοτικά ἄσματα στό ὄνομα τοῦ Ἀκρίτα ἢ τοῦ Διγενῆ, ή-σαν σέ μεγάλη χρήση, στήν περιοχή τῆς Τραπεζούντας, ὅπου προσδιώρισαν καί τέφο τοῦ Ἀκρίτα. Σέ ἀπόσταση μιᾶς ὥρας ἀπό τήν Τραπεζούντα, στό Τελικλῆ τάς (τρυπημένη πέτρα). Ἐκεῖ ὑπῆρχε πηγή που ἔτιματο ἀπ’ ὅλους τούς περιοίκους Ἑλλήνας καὶ Τούρκους, σάν ἀγίασμα. Στήν πηγή αὐτή ἔλουζαν τα νεογέννητα, γιατὶ ν’ ἀπαλλαγοῦν ἀπό τήν βασκανία καὶ ν’ ἀποκτήσουν σωματική δύναμη, ὅπως πίστευαν.

Σύγχρονοι τοῦ Ἀκρίτα θεωροῦνται καί οἱ ἀναφερόμενοι σέ ἄσματα τῆς Τραπεζούντας. Σάν ὁ Ἀμάραντον, ὁ Κων/τῖνον ὁ Καλός, ὁ Γιάννες ὁ Μονδγιαννες, καὶ Ἰσως ὁ Ξάντινον. Ο μῆθος Πορφύριος, πολύ διαφορετικός, εἶναι καθαρός Τραπεζούντιος.

‘Απ’ τ’ Ἀκριτικά τραγούδια δύο εἶναι ἔκεινα που ξεχωρίζουν.

‘Εκεῖνο που ἀναφέρεται στὸν θάνατο τοῦ Διγενῆ κι’ ἔκεῖνο που μιλάει για τήν ἀπελευθέρωση τῆς γυναικας του, τήν ὅποια ἐπεχείρησαν νά αρπάξουν ἐπιδρομεῖς, ὅταν αὐτός ἀπουσίας στήν καλλιέργεια τῶν χωραφιῶν του.

Στό πρῶτο παρουσιάζεται ὁ ὑπεράνθρωπος σέ σωματική ρώμη ἡρωας Διγενῆς, που ἦταν τό φόβητρο τῶν ἀπιδρομέων τοῦ Βυζαντίου, τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Ἀπελατῶν, στίς Ἀνατολικές Ἐπαρχίες, στόν Εὔφρατη ποταμό.

“Οταν ἔφθασε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀρνεῖται νά δεχθῇ τήν κοινή ἀνθρώπινη μοῖρα, τόν θάνατο, καὶ ἀποτολμᾶ ν’ ἀντιταχθῇ καὶ στόν Χάρο ἀκόμα. Αρνεῖται νά δώσῃ τήν ψυχή του σαύτόν. Τόν προκαλεῖ σέ πάλη, γιατὶς θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἀνίκητο.

Βέβαια στήν πάλη αὐτή, τήν ἄντση, νικιέται ὁ Διγενῆς καὶ πέφτει στό κρεββάτι του ἔτοιμοθάνατος. Τότε διηγιέται στά παλληκάρια του, που ἥρθαν νά τόν ἀποχατετήσουν στίς τελευταῖες στιγμές τῆς ζωῆς του, τά πολλά ἡρωϊκά κατορθώματά του

καὶ τίς ἀνδραγαθεῖς του.

Στᾶ μέσα τῆς ἀποστάσεως ἀπό τὴν Παναγία τοῦ Σουμελᾶ στὴν Κρώμνη, ὑπάρχει, ἀνάμεσα στὰ βουνά, χῶρος ἵσσοπεδος πού τὸν ἔλεγαν "τ' Ἀκρίτα τ' ἄλόν", τοῦ' Ακρίτα τὸ ἀλῶντο. Ἐκεῖ, κατὰ τὴν παράδοση, ἔγινε ἡ πᾶλη τοῦ' Ακρίτα μὲ τὸν Χάρο. Σ' αὐτῇν τελικά νικήθηκε ὁ' Ακρίτας. Ἐκεῖ ὑπάρχει πέτρα, μεγάλων διαστάσεων, πού δέν μποροῦσαν δέκα παλληκάρια νάμετακινήσουν. Αὐτῇν τῇν πέταξε ὁ' Ακρίτας ἐναντίον τοῦ Χάρου. Ἐλέγετο "τ' Ἀκρίτα τὸ λιθόρ. ἡ πέτρα ἔκείνη.

Στὸ δεύτερο. Σᾶν μαθαίνει ὁ Διγενῆς, τὴν ὥρα ποὺ κατὼ στὸν ποταμὸν Εὐφράτη ἀσχολεῖτο μὲ τὴν καλλιέργεια τῶν χωραφιῶν του, τὸν κενδυνὸ τῆς ἀρπαγῆς τῆς γυναικας του, ἐπιστρέψει ἀμέσως στὸ σπίτι του, στὸ κάστρο. Μόνος μάχεται, ἥρωϊκα, ἐναντίον τῶν 300 ἀπαγωγέων τῆς γυναικας του σκορπῶντας τὸν θάνατο.

Στὸ τραγοῦδι αὐτὸν ὁ ποιητῆς δίνει, παράλληλα, ὑπερφυσική δύναμη στὸ πουλί, πού σᾶν ἀγγελιαφόρος, μὲ φωνὴν ἀνθρώπου, μεταφέρει στὸν Διγενῆ τὸν κενδυνὸ τῆς ἀρπαγῆς πού διατρέχει ἡ γυναικα του. Καὶ στὸ ἄλογό του, πού μὲ τὸ χλιμίντρισμα του μόνο, τραντάζεται τὸ κάστρο καὶ ἀνοίγουνοι πόρτες του, για νὰ ἐπιτεθῆ ὁ Διγενῆς κατὰ τῶν ἀρπαγέων.

Δέν εἶναι μόνον ὁ' Ακρίτας Διγενῆς, πού ὑμνήθηκε. Ὅπαρχουν, ἐπειτα ἀπ' αὐτὸν καὶ ἄλλοι ἥρωες πού τὰ κατορθώματά τους ὑμνήθηκαν. Πρός παντός στὴν περιοχή τῆς Τραπεζοῦντας.

"Ἐνας τέτοιος ήταν καὶ ὁ "Γιάννες ὁ Μονόγιαννες". Πέρνει τὸ ὄνομα αὐτὸν ἀπὸ τὸ ὅτε ήταν μόνος του, μέσα στὴν ἔρημια, ἀνάμεσα στὰ ἄγρια ζῶα.

Μόνος ἀντέκρυσε τὸν δράκοντα, πού ἐπεχειρησε νὰ τὸν καταβροχθίσῃ, ὅταν πῆγε στὴν πηγὴν νὰ πάρη νερό. Τελικά τὸν σῶζει ἡ γυναικα του πού (μόλις τὴν παντρεύτηκε). παρουσιάζεται σᾶν κύρη τῆς' Αστραπῆς καὶ διώκτρια τῶν δρακοντων. "Υμνος για τὴν τελμη καὶ τὴν ἀνδρειωσύνη τῆς γυναικας τοῦ Πδντου, τῆς Ποντίας. Τό θέμα αὐτὸν τῆς δρακοντομαχίας συνέχεται, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, στίς παραδόσεις τοῦ λαοῦ. Ἀπαντᾶ δέ καὶ σ' ἄλλα τραγούδια.

• Από τα παλαιότερα τραγούδια του Ακριτικοῦ ἔπους, μέσα στούς στίχους του ὅποίου ζωγραφίζεται ἡ συζυγική πίστη, ἡ ἀφοσίωση τῆς συζύγου, ἡ προσήλωση στό καθῆκον, εἶναι τέσ τραγούδι "τόν Αμάραντον χαρτίν ἔρθεν νᾶ πᾶη σῆν στρατίαν".

Πέρνει ὁ Μάραντον διαταγή νᾶ πᾶη στόν στρατό, στόν πόλεμο. Οἱ οἰκεῖοι του, μόλις αὐτός ἀνεχώρησε, ἔδιωξαν τὴν γυναῖκα του. "Υστερα ἀπό ἐπτά ὀλόκληρα χρόνια πιστῆς συζυγικῆς καρτερίας, ἐπιστρέψει ὁ Μάραντον μεταμφιεσμένος. Καὶ ὅμως ἡ γυναῖκα του, ἡ πιστή γυναῖκα του, τόν ἀναγνώρισε.

Δέν σταματᾶ ἐδῶ ὁ πατριωτισμός στόν λαό, τῆς εὐλογημένης ἔκείνης περιοχῆς. Τόν Πόντο. Στὴν ὕμνηση μόνο τοῦ γνώριμου παλληκαριοῦ, τοῦ φανταστικοῦ. Θυμᾶται ἀκόμα καὶ τιμᾶ τόν ἄγνωστο, τόν γενναῖο πολεμιστή, πού βρῆκε τόν θάνατο πολεμῶντας γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδας του καὶ ἔμεινε ἄταφος. Ο Ποντιακὸς λαός δέν παρέλειψε τό ιερό καθῆκον του καὶ στόν "Αγνωστο στρατιώτη. Αὔτοί τόν συμβολισμό ἔχει τό γεμάτο φλόγα καὶ ἐθνικό παλμό τραγούδι "Αητόντες ἐπερεπέτανεν φηλᾶ στά ὑπουρδίνια".

"Υστερα ἀπό τὴν κατάκτηση τῆς Τραπεζούντας τό 1461, ἀπό τούς Τούρκους, ἡ ἐλευθερία κρατήθηκε, γιὰ πολλές δεκαδες χρόνια στά δρεινᾶ μέρη τοῦ Πόντου. Στό ἐσωτερικό. "Ετσι ἔχουμε τα φρούρια τῆς Ματσούκας, τῆς Χαλδίας, τῆς Σκαφίας. Αὔτοί φαίνεται καὶ ἀπό τό τραγούδι "οἱ τούρκοι ταν ἐκούρσεβαν τὴν πολ' τὴν Ρωμανίαν". Δηλαδή τὴν Τραπεζούντα. Εδῶ ἐκδηλώνεται ὁ μεγάλος ἐθνικός πόνος.

Παράλληλα ἔχουμε καὶ τα τραγούδια γύρω ἀπό τα κάστρα, τα φρούρια, πού αὐτά παρεδίδοντο στούς Τούρκους. Υστερα ἀπό προδοσία καὶ πρό παντός μέ δολιότητα. Πολὺ μετά τὴν πτώση τῆς Τραπεζούντας.

Σάν τέτοιο εἶναι τό τραγούδι "Κι ὅσα κάστρα κι ἄν εἴδα καὶ γύρισα, σάν τῆς Ωριᾶς τόν Κάστρον, κάστρον κ' ἔτονε! Δηλαδή ὅσα κάστρα καὶ ἄν εἴδα καὶ γύρισα, σάν τό κάστρο τῆς Ωριᾶς κάστρο δέν ὑπῆρχε. Αὔτοί παρά τές ἀπεγνωσμένες ἐπιθέσεις τῶν Τούρκων ἀντέστη. Τελικά κυριεύθηκε μέ δολιότητα. Τό κάστρο τό ὑπερασπίζετο γυναῖκα ἡρωῖδα, Ποντία. Αὔτη γιὰ νᾶ μήν παραδοθῆ στούς Τούρκους πήδησε ἀπό τό κάστρο καὶ διέφυγε στά βουνά.

Κοντά στήν παραλιακή ακμόπολη, τά Πλάτανα, που παράγεταις ἀπ' τήν τουρκικήν λέξη Πολλάτ - Χανά, καί σημαίνει, Μεταλλεῖο σιδήρου, άπέχει δέ λίγο ἀπ' τήν Τραπεζούντα, ἐβρήσκετο σέ μικρή ἀπόσταση ή ακμόπολις Κορδύλη. Ἡ παληά Ερμούνασα, Μέτρο φρούριο της, τού κάστρο.

Το φρουροῦσε καί τού ὑπερασπίζετο μιά ὥμορφη κοπέλλα. Τελικά τού Κάστρο κατελήφθη μέ δολιότητα, μέ παραπλάνηση. Να τέλει λέγει ή παράδοση:

Οί τούρκοι ἔντυσαν μέ γυναικεῖα ρούχα, σάν ἐπίτοκο, ὡραῖο ἐλληνόπατό που τού εἶχαν ἐκτουρκίσει. Αύτό μέ θρήνους γύρω ἀπό τού Κάστρο, ζητοῦσε βοήθεια γιά νά γεννήση δῆθεν. Ἡ ὥραῖα κόρη τού Κάστρου, φυσικό ήταν νά τήν λυπηθῆ καί ἀνοιξε τήν πόρτα γιά νά τήν περιποιηθῆ. Τότε, ἀκριβῶς, οί τούρκοι, που παραφύλαγαν, εἰσώρμησαν καί ἔτσι κατελήφθη τού Κάστρο. Ἡ γενναῖα κόρη τού Κάστρου, γιά νά μή παραδοθῆ στούς τούρκους, πήδησε ἀπ' τά τείχη καί ἔπεσε στήν ἀγκαλιά τού μνηστῆρα της, που κάπου ἔκει τήν παραφύλαγε. Κατέφυγαν μαζύ στά βουνά καί ἔτσι ἔσωθηκαν.

Εἶναι καιρός πλέον. "Όλα τά τραγούδια τού Πόντου νά καταγραφοῦν σέ ίδιαίτερο τόμο. Μέ τού λαογραφικό καί ήθογραφικό στοιχεῖο τους. Μέ τήν ἐπεξήγησή τους. Τήν ποιητική τους δέξια. Τήν λαογραφική σημασία. Τήν γλωσσική ἐρμηνεία τους. Νά γίνη ακδικοποίηση τῶν τραγουδιῶν. Νά καταγραφοῦν στέις πλάκες γραμμοφώνου καί στέις μαγνητοταινίες. Άλλοιως μέ τόν καιρό θά ξεφύγουν ἀπ' τήν παράδοση. Θά ἀλλοιωθοῦν.

Στήν Μακεδονία - Θράκη εἶναι συγκεντρωμένος ὁ Ποντιακός Κδσμος. Έκει ταιριάζει ή ίδρυση ἐνός Μουσικολαογραφικοῦ Αρχείου τού Πόντου.

Οἱ Ἐκδόται

K. Χιώτος

· Ιμβρος